

Comentariul 6: Cum a distrus Partidul Comunist Chinez cultura tradițională

Cuvânt înainte

Cultura este sufletul unei națiuni. Acest factor spiritual este la fel de important pentru oameni ca factorii fizici, precum rasa și pământul.

Evoluția culturii definește istoria civilizației unui popor. Distrugerea completă a unei culturi naționale duce la sfârșitul națiunii respective. Popoarele antice, care au creat civilizații glorioase, au fost considerate dispărute atunci le-au dispărut culturile - chiar dacă popoarele au supraviețuit. China este singura țară din lume a cărei civilizație antică a fost transmisă timp de peste 5.000 de ani. Distrugerea culturii sale tradiționale este o crimă de neiertat.

Cultura chineză, despre care se crede că a fost transmisă de zei, a început cu mituri ca cel al Creării Cerului și Pământului de către Pangu¹, crearea umanității de către Nüwa², identificarea, de către Shennong³, a sute de plante medicinale și inventarea literelor chinezești de către Cangjie⁴. „Omul urmează Pământul, Pământul urmează Cerul, Cerul urmează Călea și Călea urmează ce este natural”⁵.

Înțelepciunea taoistă a unității Cerului și umanității a curs prin vinele culturii chineze. „Marile învățături promovează cultivarea virtuții”⁶. Cu mai mult de 2.000 de ani în urmă, Confucius deschidea o școală pentru a preda studenților, transmițând societății ideile confucianiste reprezentate de cele cinci virtuți esențiale: bunăvoință, dreptate, corectitudine, înțelepciune și credință. În secolul I, buddhismul lui Shakyamuni s-a răspândit în Est, în China; punea accent pe compasiune și pe salvarea tuturor ființelor. Cultura chineză și-a extins astfel întinderea și a devenit mai profundă. Mai apoi confucianismul, buddhismul și taoismul au devenit credințe complementare în societatea chineză, aducând dinastia Tang (618-907 d.C.) pe culmea gloriei și prosperității, lucru binecunoscut.

Deși națiunea chineză a suferit în decursul istoriei multe invazii și atacuri, cultura chineză a dat dovadă de mare rezistență și vitalitate, esența ei fiind transmisă neîntrerupt. Unitatea cerului și a

Un poster al campaniei de criticare a lui Lin Biao și a lui Confucius (AFP/Getty Images)

¹ Pangu a fost prima ființă vie și creatorul tuturor lucrurilor în mitologia chineză

² Nuwa a fost zeița mamă care a creat umanitatea în mitologia chineză

³ Shennong (literar, „Fermierul Ceres”) este o figură legendară în mitologia chineză, care a trăit cu aprox. 5 000 de ani în urmă. I-a învățat pe antici să practice agricultura. Se crede de asemenea că și-a riscat viața pentru a identifica sute de plante medicinale (și otrăvitoare) și plante de acest gen, care au fost cruciale pentru dezvoltarea medicinei tradiționale chineze

⁴ Cangjie sau Cang Jie este o figură legendară și fabuloasă din China antică; se spune că ar fi fost istoricul oficial al Împăratului Galben și inventatorul caracterelor chinezești. Metoda Cangjie de scriere pe computer îi poartă numele

⁵ Din *Tao-te-Ching* sau *Dao De Jing*, unul dintre cele mai importante texte taoiste, scris de Lao Zi sau Lao Tze

⁶ Prologul din *Marea Învățătură* a lui Confucius

umanității reprezintă cosmologia strămoșilor noștri. O judecată sănătoasă spune că bunătatea va fi răsplătită și răutatea pedepsită. A nu face altora ceea ce nu dorești să ți se facă ție este o virtute elementară. Loialitatea, respectul pentru părinți, demnitatea și justiția, au stabilit standardele sociale, și, împreună cu cele cinci virtuți cardinale ale lui Confucius, au pus temelia moralității sociale și personale. Cu aceste principii, cultura chineză a promovat cinstea, bunătatea, armonia și toleranța. Ceremoniile de comemorare a morților în China arătau respect „Cerului, Pământului, Regelui, părinților și profesorului”. Aceasta este o expresie culturală a tradițiilor chineze adânc înrădăcinate, care includ venerarea Divinității (Cerul și Pământul), loialitatea față de țară (rege), față de valorile familiei (părinți) și respectul pentru profesori. Cultura tradițională chineză a căutat armonia dintre om și univers și a pus accentul pe etica și moralitatea individului. S-a bazat pe credințele practicilor de cultivare din confucianism, buddhism și taoism și a dat poporului chinez toleranță și progres social, constituind protecția moralității umane și a dreptei credințe. Spre deosebire de sistemul de legi, care prescrie reguli dure, cultura acționează ca o constrângere blândă. Legea forțază pedeapsa după comiterea crimei, în timp ce cultura, prin hrănirea moralității, pune accent pe prevenirea crimei. Moralitatea unei societăți este deseori întrupată în cultura sa.

În istoria chineză, cultura tradițională și-a atins apogeul în timpul prosperiei dinastiei Tang, moment care a coincis cu punctul de maxim al puterii națiunii chineze. Știința era și ea avansată, iar China se bucura de o reputație specială printre celelalte națiuni. Cărturari din Europa, Orientul Mijlociu și Japonia veneau să studieze în Chang'an, capitala dinastiei Tang. Țări învecinate Chinei o considerau statul lor suzeran. „Zeci de mii de provincii veneau să platească tribut Chinei, chiar dacă aveau nevoie de mai mulți traducători și treceau prin vămi succesive”⁷.

După dinastia Qin (221-207 î.C.) China a fost deseori ocupată de grupuri minoritare. Aceasta s-a întâmplat în timpul dinastiilor Sui (581-618 d.C.), Tang (618-907 d.C.), Yuan (1271-1368 d.C.) și Qing (1644-1911 d.C.), precum și în alte perioade când minorități etnice și-au fondat regimuri proprii. Cu toate acestea aproape toate aceste grupuri etnice au fost asimilate la cultura chineză. Aceasta demonstrează marea putere de integrare a culturii tradiționale chineze. După cum spunea Confucius: „dacă străinii nu vă respectă, câștigați-i de partea voastră prin cultivarea culturii și virtuților (voastre)”⁸.

De la acapararea puterii în 1949, PCC a folosit resursele națiunii pentru a distruge bogata cultură tradițională a Chinei. Această intenție bolnavă n-a venit din fanatismul PCC pentru industrializare, nici din absurda venerare a civilizației vestice, ci a venit mai degrabă din opoziția ideologică înăscută a PCC față de cultura tradițională chineză. Așa că distrugerea culturii chineze de către PCC a fost planificată, bine organizată și sistematică, fiind sprijinită de uzul de violență din partea statului. De la fondarea sa, PCC n-a oprit niciodată „revoluționalizarea” culturii chineze în efortul de a distruge complet spiritul acesteia.

Un lucru chiar mai condamnat decât distrugerea culturii tradiționale este faptul că PCC a abuzat de ea în mod intenționat și a modificat-o fără pic de onestitate. PCC a scos în relief părțile rușinoase ale istoriei Chinei, lucruri care au apărut ori de câte ori oamenii au deviat de la valorile tradiționale, cum ar fi luptele interne pentru putere în interiorul familiei regale, folosirea tacticilor și conspirației și exercitarea dictaturii și despotismului. A folosit aceste exemple din istorie pentru a ajuta la crearea propriului set de standarde morale, moduri de gândire și sistem de discursuri. Procedând astfel, PCC a dat impresia falsă că „natura de Partid” este într-adevăr o continuare a

⁷ în *Înregistrările Istoricului (Shi Ji)*, tradusă și ca *Înregistrarea Marelui Scrib* de Sima Qian (145-85 î.C.), primul mare istoric chinez. El a documentat istoria Chinei și a țărilor vecine din antichitate până în timpul său. Modelul lucrării istoriografice a lui Sima Qian a fost unic și a servit ca model pentru istoriile oficiale standard ale dinastiilor imperiale pentru următorii 2000 de ani.

⁸ Din *Analectele* lui Confucius

culturii tradiționale chineze. PCC chiar a profitat de aversiunea pe care o au unii față de natura de Partid pentru a incita la abandonarea autenticei tradiții chineze într-o măsură mai mare.

Distrușgerea culturii tradiționale de către PCC a adus Chinei consecințe dezastruoase. Oamenii nu și-au pierdut numai sprijinul moral, ci au fost și îndoctrinați forțat cu teoriile malefice ale PCC.

I. De ce vrea PCC să saboteze cultura tradițională ?

Îndelungata tradiție a culturii chineze – bazată pe credință și venerarea virtuții

Cultura autentică a națiunii chineze a început acum cca. 5.000 de ani cu legendarul împărat Huang, care este considerat primul strămoș al civilizației chineze. De fapt împăratul Huang a fost considerat și fondator al taoismului – care a fost numit de asemenea “școala de gândire a lui Huang-Lao” (Lao Zi). Profunda influență a taoismului asupra confucianismului poate fi observată în zicale confucianiste precum: „Aspiră către Cale, aliniază-te cu virtutea, rămâi fidel bunătății și scufundă-te în artă” și „Dacă cineva aude Calea dimineața, el poate muri împăcat seara”⁹. *Cartea schimbărilor (I Ching)* - o înregistrare a Cerului și a Pământului, a polarităților yin și yang, a schimbărilor cosmice, a creșterilor și declinelor sociale și a legilor vieții umane - a fost privită de Confucius ca „numărul unu printre operele clasice chineze”. Puterea profetică a cărții a depășit cu mult ceea ce poate concepe știința modernă. Pe lângă taoism și confucianism, buddhismul, în special buddhismul Zen, a avut o influență subtilă dar profundă asupra intelectualilor chinezi.

Confucianismul este o parte a culturii tradiționale chineze, care s-a concentrat pe „intrarea în lumea pământească”. A pus accent pe etica de familie, în care respectul copiilor față de părinți a jucat un rol extrem de important, susținând că „toată bunătatea începe cu pietatea filială”. Confucius a sprijinit „bunăvoința, dreptatea, corectitudinea, înțelepciunea și credința”, dar a mai spus: „Nu sunt pietatea filială și dragostea frățească rădăcinile bunăvoinței?”

Etica de familie poate fi extinsă în mod natural pentru a ghida moralitatea socială. Pietatea filială poate fi extinsă la loialitatea supușilor față de rege. Se spune că „este improbabil ca o persoană cu pietate filială și dragoste frățească să fie înclinată să-i offenseze pe cei de deasupra”¹⁰. Dragostea frățească, relația dintre frați, poate fi extinsă mai departe la dreptate și justiție între prieteni. Confucius preda că, într-o familie, un tată trebuie să fie blând, un fiu ascultător, un frate mai mare prietenos și un frate mai tânăr respectuos. Aici bunătatea tatălui poate fi mai departe extinsă la bunăvoința regelui față de supușii săi. Atâta timp cât se pot menține tradițiile de familie, moralitatea socială poate fi și ea menținută în mod natural. „Se cultivă pe sine, pune ordine în familie, guvernează drept statul și face întregul regat liniștit și fericit”¹¹.

Buddhismul și taoismul sunt părți ale culturii chineze care se concentrează pe „părăsirea lumii pământene”. Putem constata că influența buddhismului și a taoismului a impregnat toate aspectele vieții oamenilor obișnuiți. Practicile adânc înrădăcinate în taoism cuprind medicina chineză, qigong, geomanție (Feng Shui) și ghicit. Aceste practici, ca și conceptele buddhiste referitoare la un regat ceresc și un iad, răsplata karmică a binelui și retribuția pentru răul făcut, au format împreună cu etica lui Confucius nucleul culturii tradiționale chineze.

⁹ Ibid.

¹⁰ Ibid.

¹¹ În *Marea Învățătură*, Confucius scria „Fiind cultivați, familiile lor vor fi puse în ordine. Familiile lor fiind puse în ordine, statele lor vor fi guvernate în mod drept. Statele lor fiind guvernate drept, întregul regat va fi liniștit și fericit”

Credințele confucianiste, buddhiste și taoiste au oferit chinezilor un sistem moral foarte stabil, imuabil, viabil „atât cât va dăinui Cerul”¹². Acest sistem etic a oferit baza pentru continuitate, pace și armonie în societate.

Moralitatea aparține tărâmului spiritual; astfel încât este deseori de natură conceptuală. Cultura exprimă un astfel de sistem moral abstract în limbajul care poate fi înțeles în mod obșnuit.

Să luăm, de exemplu, cele „Patru opere clasice chinezești”, cele mai cunoscute patru romane din cultura chineză. *Călătoria spre Vest*¹³ este o povestire mitică. *Un Vis al casei roșii*¹⁴ începe cu un dialog între o piatră însuflețită, Zeitatea-Spațiului-Infinit și Tao-al-Timpului-Nemărginit la Stânca-Fără-Temelie-a-Marelui-Munte-Pustiit. Acest dialog dă cheia enigmei pentru drama umană care se desfășoară în roman. *Proscrișii din Mlaștină*¹⁵ începe cu o poveste în care premierul Hong, însărcinat cu afaceri militare, eliberează în mod accidental 108 demoni. Această legendă explică originea celor „108 proscriși militanți ai curajului”. *Trei Regate*¹⁶ începe cu o avertizare cerească asupra unui dezastru și se termină inevitabil după voința zeilor: „Afacerile lumești năvălesc ca un fluviu fără sfârșit; un destin fixat de cer, de întindere infinită, le hotărăște pe toate”. Alte povești binecunoscute, precum *Romanul lui Zhou din Est*¹⁷ și *Povestea completă a lui Yue Fei*¹⁸ încep cu legende asemănătoare.

Folosirea de către romancierii a miturilor n-a fost o coincidență, ci reflectarea unei filozofii, constituind în înclinația intelectualilor chinezi spre natură și umanitate. Aceste romane au avut o profundă influență asupra minții chineze. Când se vorbește despre „dreptate”, oamenii se gândesc mai degrabă la Guan Yu (160-219 d.C.) din *Cele Trei Regate* decât la conceptul însuși – cum

¹² Dong Zhongshu (aprox.179-104 î.C) gânditor confucianist din timpul dinastiei Han spunea în tratatul *Trei Căi de a armoniza oamenii cu Cerul (Tian Ren San Ce)*, „dacă Cerul rămâne, Calea nu se schimbă”

¹³ *Călătoria spre Vest*, cunoscută vesticilor ca *Regele Maimuță*, scrisă de Wu Cheng`en (1506?-1582?), este unul dintre romanele clasice chinezești. La baza sa stă o poveste reală a unui vestit călugăr chinez din timpul dinastiei Tang, Xuan Zang (602-664), care a călătorit pe jos către India, locul unde s-a născut buddhismul, pentru a aduce scripturile. În roman, Buddha a stabilit că Regele Maimuță, Râtanu și Nisip devin discipolii lui Xuan Zang și îl escortează spre Vest pentru a obține scripturile. Au trecut prin 81 de pericole și calamități înainte de a ajunge în Vest și au obținut Dreapta Realizare

¹⁴ *Un vis al casei roșii*, (*Hung Lou Meng* tradusă de asemenea ca *Visul Camerei Roșii*) scrisă de Cao Xueqin (sau Tsao Hsueh-Chin) (1715?-1763) în timpul dinastiei Qing. Este o poveste de dragoste tragică desfășurată pe fundalul declinului unei familii aristocrate. Având în centru această temă, romanul dezvăluie o vastă și emoționantă panoramă a istoriei sociale. Are o colecție memorabilă și strălucitoare de personaje, în centru fiind Jia Baoyu și Lin Daiyu. Structura sa de mare întindere și meticulozitate și valoarea sa literară exprimată cu un limbaj de mare finețe îl recomandă universal ca fiind chintesența artei romanului clasic chinez

¹⁵ *Proscrișii din Mlaștină* (tradus și ca *Eroii de la Marginea Apei*), unul dintre marile romane clasice ale Chinei, scris în secolul al 14-lea de Shi Nai`an. O sută opt bărbați și femei adunați împreună pentru a fi proscriși ai mlaștinii. Intrigă, aventură, crimă, război și povești romantice sunt povestite într-o manieră plină de suspans a povestitorului tradițional

¹⁶ *Trei Regate*, unul dintre cele mai vestite romane clasice Chineze scris de Luo Guanzhong (1330?-1400?), bazat pe istoria perioadei Celor Trei Regate (220 d.C.-280 d.C.). Descrie luptele complicate și încordate pentru tron, la care participă trei forțe politice puternice: Liu Bei, Cao Cao și Sun Quan, și descrie diferitele talente și strategii îndrăznete ale vremii

¹⁷ *Romanul cavaleresc al lui Zhou din Est*, un roman scris inițial de Yu Shaoyu în timpul dinastiei Ming, revizuit și rescris de Feng Menglong la sfârșitul dinastiei Ming, revizuit ulterior de Cai Yuanfang în timpul dinastiei Qing. Acțiunea se desfășoară pe parcursul a peste 500 de ani din timpul perioadei de Primăvară și Toamnă (770-476 î.C.), până în perioada statelor beligerante (475-221 î.C.)

¹⁸ *Povestea completă a lui Yue Fei*, a fost scrisă de Qian Cai în timpul dinastiei Qing. Descrie viața lui Yue Fei (1103-1142) din dinastia Song de Sud, unul dintre cei mai vestiți generali și eroi patrioți din istoria Chinei. Generalul Yue Fei s-a distins în bătăliile împotriva invadatorilor nordici de naționalitate Jin. A fost acuzat pe nedrept pentru crime pe care nu le-a comis, trimis la închisoare și executat, deoarece primul ministru Qin Hui a încercat să elimine detașamentul de război. Yue Fei a fost mai târziu reabilitat și acuzațiile neîntemeiate au fost retrase, iar în memoria lui a fost ridicat un templu. Pentru monumentul său funerar au fost create patru statui de fontă. Cu pieptul gol și mâinile legate la spate și stând în genunchi înaintea lui, ele îi reprezintă pe cei responsabili de uciderea lui Yue Fei. În cultura chineză Yue Fei a devenit model de loialitate față de țară.

dreptatea față de prietenii lui a trecut peste nori și a ajuns la cer; cum prin loialitatea de nezdruncinat față de superiorul său și față de fratele său de cruce Liu Bei a câștigat respect chiar din partea dușmanilor săi; cum curajul său în bătălie a triumfat în cele mai cumplite situații, înfrângerea sa finală în bătălia de lângă Turnul lui Mai; și în final, discuția lui ca zeitate cu fiul său. Când se vorbește despre „loialitate” chinezii se gândesc în mod natural la Yue Fei (1103-1141 d.C.), general al dinastiei Song, care și-a servit țara cu integritate și loialitate sinceră, și la Zhuge Liang (181-234 d.C.), prim-ministru al statului Shu în timpul perioadei celor Trei Regate care „a dat tot ce a avut, până când inima a încetat să-i bată”.

Elogierea loialității și a dreptății în cultura tradițională chineză a fost dezvoltată pe deplin în aceste povestiri colorate. Principiile morale abstracte pe care le-au ilustrat au fost specificate și exprimate în forme culturale.

Taoismul accentuează Adevărul, buddhismul – Compasiunea, iar confuciansimul pune preț pe Loialitate, Toleranță, Bunăvoință și Dreptate. „Formele lor diferă, dar scopurile lor sunt aceleași ... ele toate inspiră oamenii să se reîntoarcă la Bunătate”¹⁹. Acestea sunt aspectele cele mai valoroase ale culturii tradiționale chineze, o cultură bazată pe credințele confucianiste, buddhiste și taoiste.

Cultura tradițională chineză este plină de concepte și principii precum Cerul, Tao, Zeu, Buddha, destin, predestinare, bunăvoință, dreptate, corectitudine, înțelepciune, credință, onestitate, pudoare, loialitate, pietate filială, demnitate, etc. Mulți chinezi pot fi analfabeți, dar piesele și operele tradiționale le sunt încă bine cunoscute. Aceste forme culturale au constituit căi importante prin care oamenii obișnuiți au învățat morala tradițională. Astfel că distrugerea culturii tradiționale chineze de către PCC este un atac direct împotriva moralității chineze și subminează baza necesară păcii și armoniei în societate.

Teoria comunistă malefică se opune culturii tradiționale

„Filozofia” Partidului Comunist contrazice în mod absolut cultura autentică tradițională chineză. Cultura tradițională respectă poruncile cerului, așa cum spunea Confucius: „Viața și moartea sunt predestinate, iar bogăția și poziția sunt determinate de Cer”²⁰. Atât buddhismul cât și taoismul sunt forme ale teismului și cred în ciclul reîncarnării, al vieții și morții și în cauzalitatea karmică a binelui și răului. Partidul Comunist - din contra - nu numai că este ateu, dar mai mult - nu are nici o limită atunci când sfidează Calea și atacă principiile cerești. Confuciansimul pune preț pe familie, dar *Manifestul Comunist* promovează deschis abolirea familiei. Cultura tradițională diferențiază chinezii de străini, dar *Manifestul Comunist* sprijină în mod clar sfârșitul națiunilor. Cultura confucianistă promovează bunătatea față de ceilalți, dar Partidul Comunist încurajează lupta de clasă. Confuciansimul încurajează loialitatea față de rege și dragostea pentru națiune. *Manifestul Comunist* promovează eliminarea națiunilor.

Pentru câștigarea și menținerea puterii în China, Partidul Comunist a trebuit în primul rând să-și planteze gândurile imorale în solul chinez. Mao Zedong spunea: „Dacă vrem să răsturnăm o autoritate, trebuie mai întâi să facem propagandă și să muncim în zona ideologiei”²¹. PCC a înțeles că teoria comunistă, violentă, susținută cu armele, constituie o respingere a ideilor vestice și că n-ar putea înfrunța istoria culturală profundă a Chinei, veche de 5.000 de ani. Așa că PCC a trebuit să distrugă complet cultura tradițională chineză, pentru ca marximul și leninismul să poată prelua scena politică a Chinei.

¹⁹ Citat din *Rezumat al Scripturilor Taoiste Complete (Dao Cang Ji Yao)*, redactate în timpul dinastiei Qing

²⁰ *Vezi* [8]

²¹ Din discursul lui Mao Zedong la Sesiunea a Opta a celei de-a Zecea Plenare a PCC

Cultura tradițională este un obstacol pentru dictatura PCC

Mao Zedong a spus pe bună dreptate că nu urmează nici Calea, nici Cerul²². Cultura tradițională chineză a acționat fără îndoială ca un obstacol uriaș în înfruntarea Căii de către PCC și în lupta acestuia cu Cerul.

Loialitatea în cultura tradițională chineză nu însemna devotament orb. În ochii oamenilor, împăratul este un „fiu al Cerului” – cu Cerul deasupra sa. Împăratul nu poate fi tot timpul corect. De aceea era nevoie de observatori pentru a scoate mereu în relief greșelile împăratului. Existau scriitori care înregistrau fiecare cuvânt și fiecare faptă a împăraților în cronicile chineze. Învățații oficiali puteau deveni profesorii regilor lor înțelepți, iar comportamentul împăratului era judecat de lucrările confucianiste clasice. Dacă împăratul era imoral - neiluminat la Cale - oamenii se puteau ridica pentru a-l răsturna, așa cum a fost cazul când Chengtang l-a atacat pe Jie, sau când regele Wu l-a înlocuit pe Zhou²³. Aceste răscoale, judecate prin prisma culturii tradiționale, n-au fost considerate încălcări ale loialității sau ale Căii. Au fost văzute mai degrabă ca aplicări ale Căii în numele Cerului. Când Wen Tianxiang (1236-1283 d.C.)²⁴, binecunoscut comandant militar al dinastiei Song, a fost luat prizonier, el a refuzat să se predea invadatorilor mongoli, chiar și atunci când împăratul a încercat să-l convingă să se predea. Aceasta deoarece, fiind confucianist, credea că „oamenii sunt cei mai importanți; națiunea vine după aceea; la urmă vin conducătorii”²⁵.

Partidul Comunist, dictatorial, n-a putut accepta nicicum asemenea credințe tradiționale. PCC a vrut să-și canonizeze liderii și să promoveze un cult al personalității, așa că n-a permis ca asemenea concepte îndelung menținute, precum Cerul, Calea și zeii, să guverneze de deasupra. PCC știa că acest lucru era considerat cea mai odioasă și enormă crimă împotriva Cerului și a Căii, dacă era măsurată cu standardele culturii tradiționale. Erau conștienți că atâta timp cât exista cultură tradițională, oamenii n-ar fi elogiați PCC ca fiind „mare, glorios și corect”. Învățații ar fi continuat tradiția „riscându-și viețile pentru a atrage atenția regelui”, „menținând justiția cu prețul vieților lor”²⁶ și ar fi așezat în continuare oamenii deasupra conducătorilor. Astfel oamenii n-ar fi putut deveni marionete ale PCC, iar acesta n-ar fi putut impune cu forța „gândirea standard” maselor.

Respectul culturii tradiționale pentru Cer, Pământ și Natură a devenit un obstacol în calea „bătăliei cu natura” dusă de PCC în efortul de a „transforma Cerul și Pământul”. Cultura tradițională prețuiește viața umană, afirmând că „orice situație care implică o viață omenească trebuie tratată cu grijă maximă”. O asemenea percepție a fost un obstacol pentru genocidul în masă inițiat de PCC și pentru conducerea prin teroare. „Calea cerească”, standard moral fundamental al culturii tradiționale, interfeza cu manipularea principiilor morale de către PCC. Aceste motive au determinat PCC (care încerca să-și susțină controlul) să considere cultura tradițională un inamic.

Cultura tradițională pune sub semnul întrebării legitimitatea guvernării PCC

²² Fraza originală a lui Mao Zedong în chineză a fost un joc de cuvinte: Eu sunt ca un călugăr ținând o umbrelă – nu există nici Tao (sau Fa, joc de cuvinte pentru „păr”), nici Rai (joc de cuvinte pentru „Cer”)

²³ Jie este numele ultimului domnitor al dinastiei Xia (aprox. 21-16 î.C.) și Zhou este numele ultimului domnitor al dinastiei Shang (aprox. 16-11 î.C.). Ambii sunt cunoscuți ca tirani

²⁴ Wen Tianxiang (1236-1283 d.C.), comandant militar care a luptat împotriva trupelor mongole pentru a proteja integritatea dinastiei Song de Sud. A fost ucis la 9 ianuarie 1283 pentru că a refuzat să se predea mongolilor după ce a fost luat prizonier

²⁵ Din *Mencius*

²⁶ Dintr-o vestită zicală a lui Mencius, „Viața este dorința mea: justiția este de asemenea dorința mea. Când nu le pot avea pe amândouă în același timp, voi menține justiția cu prețul vieții”

Cultura tradițională chineză crede în zei și în poruncile cerești. Acceptarea poruncilor Cerului presupune că cei care conduc sunt înțelepți, trebuie să urmeze Calea și să fie aleși conform destinului. Acceptarea credinței în zei implică acceptarea faptului că autoritatea asupra umanității este fixată în Cer.

Principiul conducător al PCC se rezumă așa: „niciodată lanțul tradiției nu ne va mai lega, nu vor mai apărea robi și sclavie. Pământul se va înălța pe fundații noi; am fost nimic, vom fi totul”²⁷.

PCC promovează materialismul istoric, consideră comunismul drept un paradis pământesc, iar pe drumul către acest paradis ești condus de proletarii pionieri - cu alte cuvinte de către Partidul Comunist. Astfel credința în zei a pus în mod direct sub semnul întrebării legitimitatea guvernării PCC.

II. Cum sabotează Partidul Comunist cultura tradițională

Tot ceea ce face PCC are un scop politic. Pentru a-și impune, menține și consolida tirania, PCC trebuie să înlocuiască natura umană cu natura sa malefică și cultura tradițională chineză cu cultura sa de Partid, bazată pe minciună, răutate și violență. Această distrugere și substituție cuprinde relicve culturale, așezări istorice și cărți antice, care constituie lucruri tangibile, dar și lucruri intangibile precum concepția tradițională despre moralitate, viață și lume. Sunt implicate toate aspectele vieții oamenilor, incluzând acțiunile lor, gândurile și stilul lor de viață. În același timp, PCC privește manifestările culturale superficiale și lipsite de semnificație, ca „esență”, le reține și apoi pune această „esență” ca fațadă. În timp ce păstrează aparența tradiției, Partidul înlocuiește adevărata tradiție cu cultura de Partid. Apoi înșeală oamenii și comunitatea internațională sub fațada „continuării și dezvoltării” culturii tradiționale chineze.

Distrugerea simultană a celor trei religii

Deoarece cultura tradițională este înrădăcinată în confucianism, buddhism și taoism, primul pas al PCC în distrugerea acesteia a fost năruirea manifestărilor principiilor divine în lumea umană prin distrugerea celor trei religii care le corespund.

Toate cele trei mari religii - confucianismul, buddhismul și taoismul - s-au confruntat cu distrugerii în decursul diferitelor perioade istorice. Să luăm ca exemplu buddhismul. Acesta a suferit patru persecuții majore în decursul istoriei, cunoscute sub numele de cele „trei Wu și un Zong” - persecuția adepților buddhiști de către patru împărați chinezi. Împăratul Taiwu²⁸ al dinastiei Wei de Nord (386-534 d.C.) și împăratul Wuzong²⁹ al dinastiei Tang (618 – 907 d.C.) au încercat să năruie buddhismul pentru a face să triumfe taoismul. Împăratul Wu³⁰ al dinastiei Zhou de Nord (557-581 d.C.) a încercat să distrugă simultan buddhismul și taoismul, venerând confucianismul. Împăratul Shizong³¹ al dinastiei Zhou Târzii (951-960 d.C.) a încercat să năruie buddhismul pur și simplu în scopul de a folosi statuile buddha pentru a bate monezi; dar nu s-a atins de taoism sau confucianism.

PCC este singurul regim care a încercat distrugerea simultană a celor trei religii. Imediat după ce a înființat guvernul, PCC a început distrugerea templelor, arderea scripturilor și a forțat călugării și călugărițele buddhiste să se reîntoarcă la viața seculară. N-a fost blând nici cu locurile religioase.

²⁷ Din imnul *Internaționala Comunistă*. În traducere literară chineză înseamnă: „N-a existat niciodată vreun Mântuitor, iar noi nici nu ne-am bizuit pe Dumnezeu; pentru a crea fericirea umană, noi ne bazăm în întregime pe noi înșine”

²⁸ Împăratul Taiwu al dinastiei Wei de Nord, alias Tuo Tao (aprox. 424-452 d.C.)

²⁹ Împăratul Wuzong al dinastiei Tang, alias Li Yan (aprox. 840-846 d.C.)

³⁰ Împăratul Wu al Dinastiei Zhou de Nord, alias Yu Yong (aprox. 561-579 d.C.).

³¹ Împăratul Shizong al Dinastiei Zhou Târzii, alias Chairong (aprox. 954-959 d.C.).

În anii '60 cu greu mai puteai găsi așezări religioase rămase în China. Marea Revoluție Culturală a adus catastrofe chiar mai mari religiei și culturii în timpul campaniei de „înlăturare a celor Patru Lucruri Vechi”³²: ideile vechi, cultura veche, datinile vechi și obiceiurile vechi.

De exemplu, primul templu buddhist din China a fost Templul Calului Alb (Bai Ma)³³ construit la începutul dinastiei Han de Est (25-220 d.C.) în afara orașului Luoyang, provincia Henan. Este onorat ca „leagănul buddhismului în China” și „cămin al fondatorului”. În timpul „înlăturării celor Patru Lucruri Vechi”, Templul Calului Alb desigur că nu putea scăpa de jefuire.

Lângă Templul Calului Alb exista o brigadă de producție. Secretarul organizației de Partid a incitat țaranii să distrugă templul în numele „revoluției”. Au fost distruse statuile din argilă ale celor 18 Arhați, vechi de peste 1.000 de ani, create în timpul dinastiei Liao (916-1125 d.C.). Au fost arse scripturile Beie³⁴ aduse de un eminent călugăr indian din China cu 2.000 de ani în urmă. Calul de Jad, o comoară rară, a fost zdrobit în bucăți. Câțiva ani mai târziu regele Cambogiei în exil, Norodom Sihanouk, a cerut în mod special să se acorde respectul cuvenit Templului Calului Alb. Zhou Enlai, premierul chinez din acea vreme a ordonat transportul pe furiș, către Luoyang, a scripturilor Beie depozitate în Palatul Imperial din Beijing și a statuilor celor 18 Arhați create în timpul dinastiei Qing, de la templul Norilor de Azur (Biyun) din parcul Xiangshan³⁵, de la periferia Beijing-ului. Prin aceasta înlocuire fictivă a fost „rezolvată” o problemă diplomatică³⁶.

Revoluția Culturală a început în mai 1966. A fost în realitate „revoluționarizarea” culturii chineze într-un mod distructiv. Începând cu august 1966, iureșul „înlăturării celor Patru Lucruri Vechi” pârjolea întregul teritoriu al Chinei. Privite ca obiecte ale „feudalismului, capitalismului și revizionismului” templele buddhiste și taoiste, statuile Buddha, locurile istorice și teatrele, scrierile caligrafice, picturile și antichitățile au devenit ținte principale ale distrugerii Gărzilor Roșii³⁷. Să luăm ca exemplu statuile Buddha. În vârful Dealului Longevității în Palatul de Vară³⁸ din Beijing existau 1.000 de statui Buddha colorate, smălțuite în relief. După „înlăturarea celor Patru Lucruri Vechi”, toate au fost deteriorate. Nici una nu mai are setul complet al celor cinci organe de simț.

Așa stăteau lucrurile în capitală și tot așa a fost și în restul țării. N-au scăpat nici chiar așezările izolate din țară.

În districtul Dai din provincia Shanxi exista un templu numit Tiantai. A fost construit în perioada Taiyan din timpul dinastiei Wei de Nord, acum 1.600 ani, și avea statui și fresce prețioase. Cu toate că era situat pe o pantă, destul de departe de reședința districtului, în ciuda greutăților, cei care au participat la „înlăturarea celor Patru Lucruri Vechi” au reputat o „victorie deplină” asupra

³² Lozincă folosită la jumătatea anilor '60 în timpul Revoluției Culturale.

³³ Templul Calului Alb, prima mănăstire buddhistă din China, a fost construită în anul 68 d.C., al unsprezecelea an al lui Yong Ping din dinastia Han de Est (25-220 d.C.)

³⁴ În limba Dai, Scripturile Beie se pronunță Tanlan. Beie este o plantă subtropicală aparținând familiei palmierilor. Este un soi de pom înalt cu frunze dese, care se folosesc împotriva moliiilor și care se usucă foarte greu. În antichitate, când încă nu fusese inventată hârtia, strămoșii Dai imprimau scrisori sau articole pe frunze. Scrisorile gravate pe frunze sunt numite corespondență Beie, iar scripturile de pe ele, Tanlan (scripturi Beie)

³⁵ Parcul Xiangshan numit și Parcul Colinelor Înmiresmate, este situat la 28 de km nord-vest de partea comercială a orașului Beijing. Construit inițial în 1186 în timpul dinastiei Jin, a devenit stațiunea de vară pentru familiile imperiale din timpul dinastiilor Yuan, Ming și Qing

³⁶ Din *Cât de multe relicve culturale au fost încredințate flăcărilor* de Ding Shu

³⁷ Gărzile Roșii se referă la civilii care au pus în aplicare Marea Revoluție Culturală, în linia întâi. Cei mai mulți erau adolescenți de vârstă medie

³⁸ Palatul de Vară situat la 15 km de Beijing este cea mai întinsă și bine păstrată grădină regală din China, având o istorie de peste 800 ani

statuilor și frescelor... Templul Louguan³⁹ unde Lao Zi și-a ținut lecțiile și unde a lăsat faimosul său *Tao-te Ching* acum 2.500 de ani este situat în districtul Zhouzhi al provinciei Shaanxi. Situate în jurul platformei unde Lao Zi și-a ținut lecțiile, pe o rază de 10 *li*⁴⁰, există peste 50 de locuri istorice, inclusiv Templul Venerării Înțeleptului (Zhongsheng Gong), pe care împăratul Tang Gaozu Li Yuan⁴¹ l-a construit cu peste 1.300 ani în urmă pentru a-și arăta respectul față de Lao Zi. Acum Templul Louguan și alte locuri istorice au fost distruse și toți preoții taoiști au fost forțați să plece. Conform canonului taoist, după ce o persoană devine preot taoist nu-și mai poate rade barba sau tăia părul. Însă în zilele noastre preoții taoiști sunt forțați să-și taie părul, să-și scoată roba taoistă și să devină membri ai comunității populare⁴². Unii dintre ei s-au căsătorit cu fiicele țăranilor locali și au devenit ginerii acestora...La locurile sacre taoiste de pe Muntele Laoshan, în provincia Shandong, Templul Păcii Supreme, Templul Clarității Supreme, Templul Doumu, Mănăstirea de Călugărițe Huayan, Templul Ningzhen, Templul lui Guan Yu, statuile Divinității, vasele de sacrificiu, pergamentele sutrelor buddhiste, relicvele culturale și plăcile din temple au fost toate distruse și arse. Templul Literaturii din provincia Jilin este unul dintre cele patru temple vestite ale lui Confucius în China. În timpul „înlăturării celor Patru Lucruri Vechi” a fost grav deteriorat⁴³.

Un mod special de a distruge religia

Lenin spunea: „cel mai ușor mod de a captura o cetate este din interior”. PCC, care este un urmaș al marxism-leninismului, înțelege acest lucru în mod natural și tacit.

În sutra „Mahayana Mahaparinirvana”⁴⁴, Buddha Shakyamuni a prezis că după ce va intra în Nirvana, demonii vor fi reîncarnați în călugări, călugărițe și buddhiști laici, bărbați și femei, pentru a submina Dharma. Desigur, nu putem ști precis la ce s-a referit Buddha Shakyamuni. Însă distrugerea buddhismului de către PCC a început într-adevăr cu formarea unui „front unit” cu câțiva buddhiști. PCC a trimis chiar membrii ai Partidului Comunist pe ascuns pentru a se infiltra direct în religie și a o submina din interior. Într-o ședință de analiză critică în timpul Revoluției Culturale, Zhao Puchu, vicepreședinte al Asociației Buddhiste Chineze din acea vreme, a fost întrebat: „tu ești membru al Partidului Comunist, de ce crezi în buddhism?”.

Buddha Shakyamuni a ajuns la iluminarea supremă și completă prin „percept, concentrare, înțelepciune”. Așa că înainte de nirvana sa, el și-a îndrumat discipolii să „susțină și să respecte Perceptele. Să nu le abandoneze și să nu le încalce”. El a mai avertizat că „Cei care încalcă perceptele sunt detestați de cer, dragoni, spirite și zei. Proasta lor reputație se răspândește departe și pretutindeni... Când viețile lor se vor termina, vor suferi în iad pentru karma lor și își vor întâlni soarta necruțătoare. Apoi vor ieși de acolo. Vor continua să sufere purtând corpuri de fantome înfometate și animale. Vor suferi la nesfârșit⁴⁵ într-un astfel de ciclu, fără a se elibera”.

³⁹ Templul Louguan este un faimos loc sfânt taoist din China. Este venerat ca fiind „primul pământ binecuvântat sub Cer”. Templul este situat pe panta nordică a Muntelui Zhongnan, la 15 km sud-est de districtul Zhouzhi și la 70 km de orasul Xi'an

⁴⁰ este o unitate chinezească de lungime (1 *li* echivalează cu 0,5 km)

⁴¹ Împăratul Gaozu al dinastiei Tang, alias Li Yuan, (aprox. 618-626 d.C.), primul împărat al dinastiei Tang

⁴² Comunele populare (Renmin Gongshe) au fost pe vremuri cele mai înalte dintre cele trei niveluri administrative din regiunile rurale, în perioada cuprinsă între 1958 și 1982 în Republica Populară Chineză. Comunele aveau funcții guvernamentale, politice și economice. Erau cele mai mari unități colective și erau la rândul lor împărțite în brigăzi de producție și echipe de producție. După 1982 au fost înlocuite de comitete orașenești

⁴³ Vezi [36]

⁴⁴ Se afirmă că scriptura Mahayana Mahaparinirvana ar fi scriptura finală Mahayana a lui Buddha, oferită în ultima zi a vieții sale pământești. Se pretinde că constituie chintesența tuturor sutrelor Mahayana

⁴⁵ Din Taisho Tripitaka Vol. T01, Nr.7, *Sutra Mahayana Mahaparinirvana*. Traducere provizorie: sub rezerva îmbunătățirilor

Călugării buddhiști politici au fost surzi la avertismentele lui Buddha. În 1952 PCC și-a trimis reprezentanți la întâlnirea inaugurală a Asociației Buddhiste Chineze. La întâlnire mulți buddhiști din asociație au propus abolirea perceptelor buddhiste. Au susținut că aceste discipline au cauzat moartea multor tineri. Unii chiar au pledat în favoarea ideii că „oamenii ar trebui să fie liberi să creadă în orice religie. Călugării și călugărițele ar trebui să fie liberi să se căsătorească, să bea alcool și să mănânce carne. Nimeni n-ar trebui să intervină în legătură cu aceasta”. În acel timp, maestrul Xuyun prezent la întrunire a văzut că buddhismul se confrunta cu pericolul dispariției în China. El a pășit înainte, opunându-se propunerilor și a cerut menținerea perceptelor și costumelor buddhiste. Ca urmare maestrul Xuyun a fost calomniat și etichetat drept „contra-revoluționar”. A fost deținut în camera starețului și nu i s-a dat nici să mănânce și nici să bea. Nu i s-a permis să iasă afară din cameră nici măcar pentru a folosi toaleta. I s-a mai ordonat să predea aurul, argintul și armele de foc pe care le avea. Când Xuyun a răspuns că nu are așa ceva, a fost bătut atât de tare încât craniul i-a fost fracturat și sângera, iar coastele i-au fost rupte. În acel timp, Xuyun avea aproape 112 ani. Poliția militară l-a împins de pe pat pe podea. Când s-au întors a doua zi și l-au găsit pe Xuyun încă viu, l-au bătut din nou cu brutalitate.

Asociația Buddhistă Chineză, fondată în 1952, și Asociația Taoistă Chineză, fondată în 1957, au declarat clar în statutul lor de întemeiere că se află „sub conducerea guvernului poporului”. În realitate sunt sub conducerea ateistă a PCC. Ambele asociații au menționat că ar participa în mod activ la activitățile de producție și construcții și ar pune în aplicare politicile guvernamentale. Au fost complet transformate în organizații seculare. Buddhiștii și taoiștii devotați care au rămas fideli perceptelor au fost etichetați drept contra-revoluționari, sau membri ai „sectelor superstițioase” și societăților secrete. Sub lozinca revoluționară „purificarea buddhiștilor și a taoiștilor”, aceștia au fost încarcerati, forțați să se „reformeze prin muncă” sau chiar executați. N-au fost cruțate nici religiile venite din Vest: creștinismul, Biserica Catolică.

Pe baza statisticilor din cartea *Persecutarea creștinilor de către Partidul Comunist Chinez*, publicată în 1958, chiar numărul limitat de documente făcute publice relevă faptul că, dintre clericii acuzați drept „aristocrați” sau „despoți locali” un uluitor număr de 8.840 au fost uciși și 39.200 au fost trimiși în lagăre de muncă. Printre clericii etichetați drept „contra-revoluționari”, 2.450 au fost uciși și 24.800 trimiși în lagăre de muncă⁴⁶.

Religiile sunt căi prin care oamenii se ridică din lumea seculară și se cultivă. Ele pun accentul pe „celălalt mal” (țărnul iluminării perfecte) și pe „Cer”. Shakyamuni a fost un prinț indian. Pentru a căuta mukti⁴⁷, o stare în care se poate obține pacea minții, înțelepciune mai înaltă, iluminare totală și Nirvana⁴⁸, a renunțat la tron, plecând în munții împăduriți pentru a cultiva prin greutate și chinuri. Înainte ca Iisus să devină iluminat, Satan l-a dus pe vârful unui munte și i-a arătat regatele lumii în toată splendoarea lor. Satan a spus „Dacă mi te închini și mă venerezi, îți voi da toate acestea”. Dar Iisus n-a putut fi ispitit. Însă călugării politici și pastorii care au format fronturi unite cu PCC au aranjat o serie de înșelăciuni și minciuni precum: „buddhismul lumii umane” și „religia este adevărul, așa cum este și socialismul”. Ei au susținut că „nu există contradicții între malul acesta și celălalt”. I-au încurajat pe buddhiști și taoiști să caute fericirea, gloria, splendoarea, bogăția și rangul în această viață și au modificat doctrinele religioase și înțelesul lor.

⁴⁶ Din *Teoria și practica reprimării religiilor de către Partidul Comunist Chinez* de Bai Zhi. Website: <http://www.dajiyuan.com/gb/3/4/15/n300731.htm> (în chineză).

⁴⁷ Mukti înseamnă Prima Dharmă sau prima expunere sau transmitere a Legii. Termenul *mukti* poate fi tradus de asemenea ca „dezlegare, izbăvire, eliberare, decuplare, emancipare; eliberarea din legături și obținerea libertății, eliberare din transmigrare, din karma, din iluzie, din suferință”; denota Nirvana și de asemenea libertatea obținută în Dhyāna (meditație). Este pentru ieșirea din Samsara (reîncarnare)

⁴⁸ Nirvana, în buddhism sau hinduism este o stare de pace fericită și armonie dincolo de suferințele și pasiunile existenței individuale; o stare de uniune cu spiritul etern

Buddhismul interzice omorul. PCC a omorât oamenii ca pe muște în timpul „suprimării contra-revoluționarilor”⁴⁹. Dar călugării politici au justificat acest lucru spunând că „omorârea contra-revoluționarilor este o compasiune chiar mai mare”. În timpul „războiului de rezistență contra agresiunii SUA și de sprijin pentru Coreea”⁵⁰ (1950-1953) călugării au fost chiar trimiși direct în liniile frontului pentru a ucide.

Să luăm un alt exemplu din creștinism. În 1950, Wu Yaozong⁵¹ a format „Biserica Patriotică”, sau a „Celor Trei” care urmează principiile: auto-administrare, auto-sprrijinire și auto-propagare. Susținea că astfel vor scăpa de „imperialism” și se vor alătura în mod activ „războiului de rezistență contra agresiunii SUA și de sprijin pentru Coreea”. Un bun prieten de-al lui a fost încarcerat peste 20 de ani pentru că a refuzat să se alătore „Bisericii Patriotice” și a suferit tot felul de torturi și umilințe. Când l-a întrebat pe Wu Yaozong: „Cum privești miracolele pe care le-a făcut Iisus?”, Wu a răspuns: „Eu m-am lepădat de toate”.

Nerecunoașterea miracolelor lui Iisus echivalează cu nerecunoașterea Paradisului lui Iisus. Cum poate fi cineva considerat creștin când nu recunoaște nici măcar Paradisul unde s-a ridicat Iisus? Oricum, în calitate de fondator al „Bisericii Patriotice”, Wu Yaozong a devenit membru al Comitetului Permanent al Conferinței Consultative Politice. Când a pășit în Marea Sală a Poporului⁵², probabil că uitase complet cuvintele lui Iisus „Iubește-l pe Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este prima și cea mai mare poruncă.” (Matei,22:37-38). „Dă-i Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”. (Matei, 22:21)

Partidul Comunist Chinez a confiscat proprietățile templelor, a forțat călugării și călugărițele să studieze marxism-leninism pentru a le spăla creierile și chiar i-a dus la muncă forțată. De exemplu, în orașul Ningbo, provincia Zhejiang exista un „atelier buddhist”. Peste 25.000 de călugări și călugărițe au fost forțați să muncească acolo. Mai absurd este că PCC, pentru a dezintegra buddhismul, a încurajat călugării și călugărițele să se căsătorească. De exemplu, chiar înainte de 8 martie, Ziua Femeii, în 1951, Federația Femeilor din orașul Changsha, provincia Hunan a ordonat tuturor călugărițelor din provincie să se hotărască să se căsătorească în câteva zile. În plus, călugării tineri și viguroși au fost forțați să intre în armată și au fost trimiși pe câmpul de luptă drept carne de tun⁵³.

Diverse grupuri religioase din China au fost desființate de PCC în urma suprimării brutale. Adevărata elită a buddhismului și taoismului a fost suprimată. Dintre cei rămași mulți s-au reîntors la viața seculară, iar alții au devenit agenți secreți ai Partidului Comunist, îmbrăcând sutana⁵⁴, roba taoistă, sau roba lungă de pastor, pentru a deforma Scripturile buddhiste, Canonul taoist și Sfânta Biblie și pentru a justifica mișcările PCC folosind aceste doctrine.

Distrugerea relicvelor culturale

Ruinarea relicvelor culturale este o parte importantă a distrugerii culturii tradiționale de către PCC. În campania de „înlăturare a celor Patru Lucruri Vechi”, multe cărți unice, scrieri

⁴⁹ O campanie de reprimare a contrarevoluționarilor în care foștii membri ai societăților secrete, ai asociațiilor religioase și KMT au fost tratați cu violență (la începutul lui 1951)

⁵⁰ „Războiul de rezistență contra agresiunii SUA și de sprijin pentru Coreea”, așa cum a fost denumit de PCC, a izbucnit în 1950. În Vest este cunoscut în mod obișnuit ca „războiul Coreean”

⁵¹ Wu Yaozong (1893-1975 d.C.) și alții au publicat așa numitele „Căi prin care creștinătatea chineză să depună eforturi în construirea Chinei Noi”, numite de asemenea „Manifestul inovator al propriei treimi” în 1950 și au format ulterior „Biserica Patriotică”, sau a „Celor Trei”

⁵² Marea Sală a Poporului, construită în 1959, este situată în partea de vest a Pieței Tiananmen. Este locul în care se ține Congresul Național al Poporului din China

⁵³ Vezi [46]

⁵⁴ Roba Kesa, roba călugărului, sau sutana.

caligrafice și picturi colecționate de intelectuali au fost arse sau făcute bucăți, ajungând pastă pentru hârtie. Zhang Bojun⁵⁵ avea o colecție de familie care număra peste 10.000 de cărți. Conducătorii Gărzilor Roșii au pus o parte dintre ele pe foc pentru a se încălzi. Ce a rămas a fost trimis la fabricile de hârtie și tocat pentru pastă de hârtie.

Hong Qiusheng, specialist în restaurări de scrieri caligrafice și picturi, era un om mai în vârstă, căruia i se spunea și „doctorul miraculos” al scrierilor caligrafice și al picturilor antice. El a asamblat nenumărate capodopere de talie mondială de ex. picturile de decor ale împăratului Huizong, al dinastiei Song⁵⁶, picturile pe bambus ale lui Su Dongpuo⁵⁷, și picturile lui Wen Zhengming⁵⁸ și Tang Bohu⁵⁹. Majoritatea sutelor de scrieri caligrafice și picturi antice pe care le-a salvat de-a lungul deceniilor deveniseră o colecție națională de primă clasă. Scrierile caligrafice și picturile, pe care le-a colecționat cu mari eforturi, au fost etichetate ca aparținând celor „Patru Lucruri Vechi”, și arse. Mai târziu domnul Hong a spus printre lacrimi: „Peste 100 jin⁶⁰ (50 kg) de scrieri caligrafice și picturi; le-a luat mult timp să le ardă !”⁶¹.

“Problemele lumești apar și dispar,
Antic, modern, încolo și înapoi
Dar râurile, munții rămân neschimbați în gloria lor
Și pot fi văzuți de pe această cărare...”⁶²

În cazul în care chinezii de azi și-ar mai aminti ceva din istoria lor, s-ar simți probabil diferit atunci când ar recita acest poem al lui Meng Haoran. Locurile istorice ale vestitului munte și ale vestitului râu au fost distruse și au dispărut în furtuna „înlăturării celor Patru Lucruri Vechi”. A fost distrus nu numai Pavilionul Orhideei, unde Wang Xizhi⁶³ a scris faimosul „Prolog la colecția de poeme compuse la Pavilionul Orhideei”⁶⁴, ci și mormântul lui Wang Xizhi. Fosta reședință a lui Wu Chen'en⁶⁵ din provincia Jiangsu a fost demolată, ultima reședință a lui Wu Jingzi⁶⁶ din provincia Anhui a fost și ea distrusă, tabletele de piatră pe care Su Dongpuo a scris de mână articolul „*Coliba bătrânului bețiv de la marginea drumului*”⁶⁷ a fost răsturnată de tinerii revoluționari⁶⁸ și literele de pe tableta de piatră au fost rase.

Esența culturii chineze a fost moștenită și acumulată în mii de ani. Dacă este distrusă, nu mai poate fi restaurată. Cu toate acestea, PCC a distrus-o în mod barbar în numele „revoluției”, fără pic de regret sau rușine. Când toți plângeam după Vechiul Palat de Vară, cunoscut ca „palat al palatelor”, care era ars de forțele aliate ale Marii Britanii și Franței, când oftam după

⁵⁵ Zhang Bojun (1895-1969 d.C.) a fost unul dintre întemeietorii „Ligii Democratice Chineze”, un partid democratic din China. În 1957 a fost clasificat de Mao Zedong ca reacționarul numărul 1, fiind unul dintre puținii oameni „cu vederi de dreapta”, care n-au fost reabilitați după Revoluția Culturală

⁵⁶ Împăratul Huizong al dinastiei Song, alias Zhao Ji (r. 1100-1126 d.C.)

⁵⁷ Su Dongpuo (1036-1101 d.C.), renumit poet și scriitor chinez al dinastiei Song. Unul dintre cei „Opt Mari Maestri ai prozei din dinastiile Tang și Song”

⁵⁸ Wen Zhengming (1470-1559 d.C.) pictor chinez al dinastiei Ming

⁵⁹ Tang Bohu (1470-1523) celebru învățat, pictor și poet chinez din dinastia Ming

⁶⁰ Jin-ul este o unitate de greutate folosită în China. Un Jin are 0,5 kg sau aprox. 1,1 lb

⁶¹ Vezi [36]

⁶² Dintr-un poem al lui Meng Haoran (689-740 d.C.), poet bine-cunoscut al dinastiei Tang

⁶³ Wang Xi Zhi (321-379 d.C.), cel mai renumit caligraf din istorie, din timpul dinastiei Tang

⁶⁴ Prologul Original Lan Ting, scris probabil de Wang Xi Zhi în prima parte a carierei sale de caligraf (la vârsta de 51 ani, 353 d.C.), este universal recunoscut ca cea mai importantă piesă din istoria caligrafiei chineze

⁶⁵ Wu Cheng'en (1506?-1582? d.C.) romancier și poet chinez al dinastiei Ming, autor al romanului *Călătorie spre Vest*, unul din cele mai binecunoscute patru romane chinezești

⁶⁶ Wu Jingzi (1701-1754 d.C.), un scriitor rafinat al dinastiei Qing, autor al *Învățărilor (Rulin Waishi)*, cunoscut de asemenea ca *Istoria neoficială a învățărilor*

⁶⁷ Proza scrisă de Ouyang Xiu (1007-1072 d.C.), alt scriitor din cei „Opt mari maestri ai prozei din dinastiile Tang și Song”. Ouyang Xiu se autodenumea „bătrânul bețiv”

⁶⁸ Nume alternativ pentru Gărzile Roșii

monumentala lucrare a Enciclopediei Yongle⁶⁹, distrusă de flăcările invadatorilor în timpul războiului, am fi putut oare anticipa că distrugerea cauzată de PCC va fi de o amploare mult mai mare, mai îndelungată și mai completă decât cea cauzată de oricare alt invadator?

Distrugerea credințelor spirituale

Pe lângă distrugerea formelor fizice ale religiei și culturii, PCC și-a folosit capacitatea supremă de care dispunea și pentru a distruge identitatea spirituală a oamenilor, formată din credință și cultură.

Să analizăm de exemplu felul în care PCC a tratat credințele etnice. PCC a considerat că tradițiile grupului musulman Hui fac parte din cele „Patru Lucruri Vechi” – gândire, cultură, tradiție, obiceiuri vechi. I-a forțat pe cei din grupul etnic Hui să mănânce carne de porc. Țăranilor musulmani și moscheelor li s-a cerut să crească porci, iar fiecare gospodărie trebuia să dea 2 porci pe an pentru țară. Gărzile Roșii chiar l-au forțat să mănânce excremente umane pe Panchen Lama, al doilea (ca mărime) Buddha în viață. Ei au împins trei călugări de la Templul Supremei Fericiri, cel mai mare templu Buddhist construit în timpurile moderne (1921), situat în orașul Harbin, provincia Heilongjiang, să afișeze un poster mare pe care scria „În iad cu sutrele – sunt pline de rahat”.

În 1971 Lin Biao⁷⁰, vicepreședinte al Comitetului Central al PCC, a încercat să fugă din China, dar a fost ucis când avionul său s-a prăbușit în Undurkhan, Mongolia. Mai târziu, la reședința Maojiawan din Beijing a lui Lin, au fost găsite câteva citate confucianiste. Drept urmare PCC a pornit o campanie nebună de „critică a lui Confucius”. Un scriitor numit Liang Xiao⁷¹ a publicat un articol în *Steagul Roșu* - revistă reprezentativă a PCC - intitulat „Cine este Confucius?”. Articolul îl descria pe Confucius drept „un nebun care dorea să întoarcă istoria înapoi” și un „demagog înșelător și viclean”. Au urmat benzi desenate și cântece care-l demonizau pe Confucius.

Așa au fost distruse complet demnitatea și sacralitatea religiei și a culturii.

Distrugere fără de sfârșit

În China antică, guvernul central își extindea conducerea numai până la nivelul de județ; sub acest nivel clanurile patriarhale își mențineau controlul autonom. Așa că, de-a lungul istoriei, distrugeri precum „arderea cărților și îngroparea învățaților confucianiști” de către împăratul Qin Shi Huang⁷² din dinastia Qin (221-207 î.C.) precum și cele patru campanii de eliminare a buddhismului între secolele V și X de către cei „trei Wu și un Zong”, au fost toate impuse de la

⁶⁹ *Enciclopedia Yongle* sau *Yongle Dadian* a fost autorizată de Împăratul Yongle al dinastiei Ming în 1403. Este considerată cea mai timpurie și mai mare enciclopedie din lume. Două mii de învățați au lucrat la acest proiect, incorporând 8000 texte din vremurile antice până la dinastia Ming timpurie. Enciclopedia, terminată în 1408 cuprindea peste 22.000 de volume manuscrise, ocupând 40 metri cubi

⁷⁰ Lin Biao (1907-1971), unul dintre liderii seniori ai PCC, a slujit sub Mao Zedong ca membru al Biroului Politic Chinez și vicepreședinte (1958) și Ministru al Apărării (1959). Lin a fost desemnat în 1966 ca succesor al lui Mao Zedong, dar în 1970 a căzut în dizgrație. Se spune că a încercat să fugă din China. Avionul său s-a prăbușit în Mongolia, omorându-l

⁷¹ „Liang Xiao” este un grup de scriitori, printre care se număra și Zhou Yiliang, a cărui implicare în grupul de scriitori a determinat un prieten să scrie o scrisoare anonimă care se referea la “extrema nerușinare”

⁷² Împăratul Qin Shi Huang (259-210 î.C.), alias Ying Zheng, a fost primul împărat din istoria Chinei unificate. A standardizat codurile legale, limba scrisă, moneda, greutatea și măsurile și a ordonat construirea Marelui Zid. Toate aceste măsuri au avut o mare și profundă influență asupra istoriei și culturii chineze. A ordonat să fie arse cărți din diferite școli, incluzându-le pe unele din confuciansim și taoism, iar la un moment dat a ordonat să fie îngropați de vii 460 de învățați confucianiști. Aceste evenimente au fost mai târziu numite în istorie „arderea cărților și îngroparea învățaților confucianiști”. Și-a construit un uriaș mausoleu, iar armata din terracota a mormântului împăratului Qin a devenit cunoscută ca cea de-a Opta Minune a Lumii

vârf la bază, și n-au putut elimina în nici un chip cultura. Operele clasice și ideile confucianiste și buddhiste au continuat să supraviețuiască în vastele domenii ale societății. Prin contrast, campania de înlăturare a celor „Patru Lucruri Vechi” de către tinerii studenți incitați de PCC a fost o mișcare națională pornită de jos, de „entuziasm spontan”. Extinderea PCC în fiecare sat prin organizațiile rurale de Partid a dus la un control atât de strâns al societății încât mișcarea „revoluționară” a PCC s-a extins fără sfârșit și a afectat fiecare persoană de pe fiecare petec de pământ din China.

Niciodată în decursul istoriei nici un împărat n-a eradicat din mințile oamenilor lucrurile considerate ca fiind cele mai sacre și frumoase, așa cum a procedat PCC, folosind propaganda bazată pe calomnie și insultă, la care s-a adăugat violența. Eliminarea credinței poate fi deseori mai eficientă și efectul ei de mai lungă durată decât distrugerea lucrurilor fizice.

Reformarea intelectualilor

Caracterele chinezești reprezintă esența celor 5.000 de ani de civilizație. Forma și pronunția fiecărui caracter, dialectele și implicațiile literare formate din combinații ale caracterelor exprimă profunde sensuri culturale. PCC nu numai că a simplificat caracterele chinezești, dar a mai și încercat să le înlocuiască cu caracterele pinyin romanizate, fapt care ar fi dus la eliminarea tuturor tradițiilor culturale ale caracterelor chinezești și ale limbii. Dar planul de înlocuire a eșuat, evitându-se degradări ulterioare ale limbii chineze. Însă intelectualii chinezi care au moștenit această cultură tradițională n-au avut norocul de a fi scutiți de distrugere.

Înainte de 1949 China avea două milioane de intelectuali. Deși unii studiaseră în Vest, ei moșteniseră unele idei confucianiste. PCC desigur nu putea slăbi controlul asupra lor, deoarece, ca membri ai clasei „intelectual-aristocrate” tradiționale, modurile lor de gândire jucau roluri importante în modelarea gândirii oamenilor obișnuiți.

În septembrie 1951 PCC iniția o „mișcare de reformă a gândirii” pe scară largă, începând din mijlocul intelectualilor de la Universitatea din Beijing, cerând „organizarea unei mișcări (în mijlocul profesorilor din colegii, licee și școli primare și a studenților din colegii) de mărturisire a propriei istorii, cu loialitate și în mod onest”, astfel încât să fie curățate orice elemente contra-revoluționare⁷³.

Lui Mao Zedong nu i-au plăcut niciodată intelectualii. El spunea: „Ei (intelectualii) trebuie să fie conștienți de un adevăr, anume că mulți așa-numiți intelectuali - relativ vorbind - sunt complet ignoranți, iar muncitorii și fermierii știu uneori mai mult decât ei”⁷⁴. Comparativ cu muncitorii și țărani, intelectualii nereformati nu erau „curați” și analizând lucrurile până la capăt, muncitorii și țărani erau cei mai „curați” oameni, chiar dacă mâinile lor erau murdare și picioarele mânjite cu bălegar de vacă...⁷⁵

Persecuția intelectualilor de către PCC a început cu diverse forme de acuzare, începând în 1951 cu criticarea lui Wu Xun⁷⁶ pentru „școlile care funcționau cu bani cerșiți”, până la atacul lui Mao Zedong împotriva scriitorului Hu Feng⁷⁷, care a fost etichetat drept contra-revoluționar în 1955.

⁷³ Din *Scrierile lui Mao Zedong 1949-1976* (Vol.2)

⁷⁴ Din *Rectificarea stilului de lucru al Partidului* a lui Mao Zedong (1942)

⁷⁵ Din *Discursul lui Mao Zedong la Forumul Yan`an despre literatură și artă* (1942)

⁷⁶ Wu Xun (1838-1896 d.C.), al cărui nume original era Wu Qi, s-a născut în Tangyi din Shandong. Pierzându-și tatăl la o vârstă fragedă, familia sa a sărăcit. A trebuit să cerșească mâncare pentru a-și hrăni mama și a devenit cunoscut ca „cerșetorul din pietate filială. După moartea mamei sale, cerșitul a devenit unicul său mijloc de trai. Cu banii strânși din cerșit a deschis școli gratuite

⁷⁷ Hu Feng (1902-1985), învățat și critic literar, s-a opus politicii literaturii doctrinare a PCC. În 1955 a fost expulzat din Partid și condamnat la 14 ani închisoare

La început intelectualii nu erau clasificați drept reacționari, dar începând cu 1957, după ce câteva grupuri religioase majore au cedat datorită „frontului unificat”, PCC și-a putut focaliza energia asupra intelectualilor. Astfel a fost lansată mișcarea „Anti Dreapta”.

Spre sfârșitul lui februarie 1957, susținând că „lasă o sută de flori să înflorească și o sută de școli de gândire să se întreacă”, PCC a cerut intelectualilor să-și exprime sugestiile și criticile față de Partid, promițând că nu vor exista represalii. Intelectualii erau de mult nemulțumiți de rolul conducător pe care și-l asumase PCC în orice domeniu, în ciuda faptului ca era nepriceput, și de uciderea de către PCC a oamenilor nevinovați în timpul campaniilor de „reprimare a contra-revoluționarilor” din 1950-1953 și de „eliminarea a contra-revoluționarilor” din 1955-1957. Și-au închipuit că PCC devenise în sfârșit descuiat la minte. Așa că au început să vorbească deschis despre adevăratele lor sentimente și critica lor a devenit din ce în ce mai intensă.

La mulți ani după aceste întâmplări mai sunt încă oameni care cred că Mao Zedong a început să atace intelectualii numai după ce s-a enervat la criticile lor excesiv de aspre. Adevărul este însă altul.

Pe 15 mai 1957 Mao Zedong scria un articol intitulat „Lucrurile încep să se schimbe”, articol care a circulat printre oficialii superiori ai PCC. Articolul spunea „Recent, cei de dreapta s-au arătat a fi cei mai hotărâți și cei mai înverșunați... Cei cu vederi de dreapta, anti-comuniști, încearcă cu disperare să stârnească un uragan de gradul șapte în China ... și au o puternică tendință de a distruge Partidul Comunist”⁷⁸. După aceasta, oficialii care fuseseră indiferenți la campania „lăsării sutei de flori care să înflorească și sutei de școli de gândire care să se întreacă” au devenit deodată entuziaști și „plini de zel”. În memoriile ei *Trecutul nu dispare ca fumul*, fiica lui Zhang Bojun povestea:

„Li Weihan, ministru al Departamentului Frontului Unit de Muncă, l-a sunat personal pe Zhang Bojun pentru a-l invita la o întâlnire clarificatoare și a-i expune opinia despre PCC. A fost aranjat ca Zhang să stea pe o canapea pe un rând din față. Neștiind că era o cursă, Zhang și-a rostit în mod clar dezaprobarea față de PCC. Pe toată durata derulării scenariului, Li Weihan părea relaxat. Zhang probabil gândea că Li este de acord cu ce spunea el. Nu știa că lui Li îi făcea plăcere să vadă cum îi cădea prada în capcană”.

După întâlnire, Zhang a fost clasificat ca numărul unu printre persoanele cu vederi de dreapta din China.

Putem găsi mai multe momente din 1957 când au avut loc propuneri sau discursuri rostite de intelectuali care ofereau critici și sugestii: „Institutul de proiecte politice” al lui Zhang Bojun, din 21 mai; „Vederi absurde anti-sovietice” al lui Long Yun din 22 mai; „Comitetul pentru redresare” al lui Luo Longji din 22 mai; discursul referitor la „Critica socialismului feudal al PCC” la Universitatea din Beijing al lui Lin Xiling pe 30 mai; „Partidul ar trebui să renunțe la conducerea artelor” al lui Wu Zuguang din 31 mai și „Partidul domină lumea” al lui Chu Anping din 1 iunie. Toate aceste propuneri și discursuri au fost solicitate și prezentate după ce Mao Zedong își ascuțise cuțitul de măcelar.

Toți acești intelectuali, după cum se poate bănuși, au fost mai apoi etichetați ca având vederi de dreapta. În întreaga țară existau mai mult de 550.000 asemenea persoane cu vederi de dreapta.

Tradiția chineză spunea că „învățații pot fi uciși dar nu umiliți”. PCC nu s-a dat în lături și a umilit intelectualii, prin negarea dreptului lor la supraviețuire și chiar prin acuzarea familiilor lor, atunci când nu acceptau umilirea. Mulți intelectuali au cedat. În timpul desfășurării evenimentelor

⁷⁸ Din *Operele alese ale lui Mao Zedong* (Vol.5), „Lucrurile încep să se schimbe”(1957)

unii i-au implorat pe ceilalți să se salveze, dezamăgindu-i pe mulți. Cei care nu s-au supus umilințelor au fost uciși, fiind apoi folosiți drept exemple pentru a teroriza alți intelectuali.

Tradiționala „clasă a învățaților”, exemple de moralitate socială, a fost astfel distrusă.

Mao Zedong spunea:

“Cu ce se poate lăuda împăratul Qin Shi Huang? A ucis doar 460 de învățați confucianiști; dar noi am ucis 46.000 de intelectuali. Când am suprimat contra-revoluționarii nu am ucis noi la fel de bine și ceva intelectuali? Cei cu vederi pro-democratice ne-au acuzat că am acționat ca împăratul Qin Shi Huang. Eu nu sunt de acord. Noi l-am întrecut de o sută de ori”⁷⁹.

Într-adevăr, Mao Zedong nu numai că a ucis intelectualii. Mai cumplit, le-a distrus mințile și inimile.

Crearea impresiei de cultură prin păstrarea aparenței tradiției, dar înlocuirea conținutului ei

După ce PCC a adoptat reforma economică și politica ușilor deschise, a renovat multe biserici și multe temple buddhiste și taoiste. A organizat multe expoziții în templele chineze și la multe târguri culturale din afara Chinei. Acesta este ultimul efort prin care PCC folosește și distruge ce a mai rămas din cultura tradițională. Există două motive pentru care PCC procedează astfel. Pe de o parte, bunătatea inerentă a naturii umane, pe care PCC n-ar fi putut-o elimina în nici un fel, ar fi dus la distrugerea culturii de Partid. Pe de altă parte, intenția PCC a fost de a folosi cultura tradițională drept cosmetică pe care s-o aplice pe adevărata sa față, pentru a-și acoperi natura malefică, ce poate fi caracterizată prin „înșelăciune, răutate și violență”.

Esența culturii este sensul său lăuntric moral, în timp ce formele sale superficiale au numai valoare estetică, artistică. PCC a restaurat elementele superficiale ale culturii, care satisfac nevoia de spectacol, pentru a-și masca adevăratul țel - de distrugere a moralității. Indiferent câte expoziții de artă și scrieri caligrafice a organizat PCC, indiferent câte festivaluri de cultură cu dansuri de dragoni și lei au fost puse în scenă, indiferent câte festivaluri gastronomice a găzduit și indiferent cât de multă arhitectură clasică a fost construită, Partidul nu restaurează decât înfățișarea superficială, nu și esența culturii. Între timp, PCC își promovează propriile manifestări culturale atât în interiorul cât și în afara Chinei, singurul scop fiind în esență menținerea puterii sale politice.

Încă o dată, templele constituie un exemplu. Prin temple se înțeleg acele locuri unde oamenii pot cultiva ascultând clopote dimineața și toaca la asfințit, venerându-l pe Buddha sub cădelnițe. Cei din societatea umană obișnuită se pot de asemenea spovedi și închina acolo. Cultivarea necesită o inimă curată, care nu urmărește nimic. Spovedania și venerarea necesită un mediu serios și solemn. Însă templele au fost transformate în resurse turistice de dragul profitului economic. Câți dintre cei care vizitează azi templele din China după ce fac un duș și își schimbă cămașa, o fac pentru a-și examina greșelile cu o inimă sinceră și plină de respect față de Buddha?

Tactica adoptată de PCC pentru a crea confuzie în rândul oamenilor este redarea înfățișării exterioare în paralel cu distrugerea sensului lăuntric al culturii tradiționale. Fie că este vorba de buddhism sau de alte religii sau forme culturale derivate din acestea, toate sunt degradate deliberat de către PCC în acest fel.

⁷⁹ Qian Bochong *Cultura orientală*, a patra ediție (2000).

III. Cultura de Partid

În paralel cu distrugerea culturii tradiționale semi-divine, PCC pune pe tăcute bazele proprii „culturi de Partid” prin mișcări politice continue. Cultura de Partid a reușit transformarea generației mai vechi, otrăvirea generației mai tinere, având impact și asupra copiilor. Influența sa a fost extrem de profundă și vastă. Chiar și atunci când mulți au încercat să expună ticăloșia PCC, n-au putut-o face decât adoptând modul de judecare a binelui și răului, modul de analiză și vocabularul dezvoltat de PCC, acțiuni care purtau în mod inevitabil amprenta culturii de Partid.

Cultura de Partid n-a moștenit numai esența ticăloșiei culturii marxist-leniniste născute în străinătate, ci a mai și combinat cu îndemânare toate elementele negative acumulate în mii de ani de cultură chineză cu revoluția violentă și cu filozofia luptei din propaganda de Partid. Aceste componente negative includ luptele interne pentru putere din interiorul familiei regale, formarea de clici pentru a urmări interese meschine, jocuri politice menite să-i facă pe alții să sufere, tactici murdare și conspirație. În decadele din perioada luptei PCC pentru supraviețuire, caracteristica sa de „înșelăciune, ticăloșie și violență” a fost îmbogățită, nutrită și extinsă.

Natura culturii de Partid este formată din despotism și dictatură. Această cultură servește Partidului în lupta sa politică și în luptele de clasă. Există patru aspecte care pot ajuta la înțelegerea modului în care se formează mediul „umanist” de teroare și despotism al Partidului.

Aspectul dominării și controlului

A. O cultură a izolării

Cultura Partidului Comunist este un monopol izolat, fără libertate de gândire, vorbire, asociere sau credință. Mecanismul dominației Partidului seamănă cu un sistem hidraulic care se bazează pe presiune înaltă și izolare pentru a menține starea de control. Chiar și o spărtură minusculă poate cauza prăbușirea sistemului. De exemplu, Partidul a refuzat dialogul cu studenții în timpul mișcării studențești din 4 iunie⁸⁰, temându-se că dacă ar lua naștere această spărtură, muncitorii, țărani, intelectualii și militarii ar cere și ei dialog. Ca urmare China s-ar fi mișcat către democrație și dictatura unui singur Partid ar fi fost pusă sub semnul întrebării. Așa că au ales să comită crime mai degrabă decât să dea curs cererilor studenților. Astăzi PCC are zeci de mii de oameni angajați ca poliție a „cyber-spațiului”, pentru a monitoriza Internetul și blochează direct orice websituri din străinătate care nu îi plac.

B. Cultura terorii

În ultimii 55 de ani PCC a folosit teroarea pentru a suprima mintea chinezilor. A mânăuit biciul și cuțitul de măcelar pentru a forța oamenii să se conformeze; așa că lumea n-a știut niciodată când se va confrunța cu dezastre neprevăzute. Trăind în frică, oamenii au devenit ascultători. Adepții democrației, gânditorii independenți, scepticii din interiorul sistemului (PCC) precum și membrii diverselor grupuri spirituale au devenit țintele crimelor, acesta fiind modul de avertizare a publicului. Partidul dorește să suprimă orice opoziție în fașă.

C. O cultură a rețelei de control

⁸⁰ Mișcarea studențească din 4 iunie a fost inițiată de studenții universitari care pledau în favoarea reformelor democratice în China, între 15 aprilie și 4 iunie 1989. Mișcarea a fost reprimată de Armata de Eliberare a Poporului, fiind denumită de comunitatea internațională „Masacrul din 4 iunie”

PCC controlează total societatea. Există un sistem de înregistrare a gospodăriei, un sistem de comitete de vecinătate și diferite niveluri ale structurii comitetelor de Partid. „Sunt înființate organizații de Partid la nivel de întreprindere”, „Fiecare sat are propria sa organizație de Partid”. Membrii Partidului și Ligii Tineretului Comunist au activități regulate. În consecință PCC a adoptat și o serie de lozinci. Câteva exemple: „Apără-ți propria ușă și urmărește-ți oamenii”, „Nu lăsa oamenii să facă apel”, „Implementează cu hotărâre sistemul de taxare, garantează îndeplinirea sarcinilor și constată unde zace responsabilitatea. Fii vigilent și controlează strict. Fii serios în ceea ce privește disciplina și regulile și garantează măsuri de control preventive și de menținere, 24 de ore pe zi”. „Oficiul 610⁸¹ va forma un comitet de supraveghere pentru a inspecta și monitoriza activitățile din fiecare regiune și unitate de lucru la intervale neregulate”.

D. O cultură a acuzării

PCC a ignorat complet principiile guvernării prin lege în societatea modernă și a promovat în mod viguros politica tragerii la răspundere. Și-a folosit puterea absolută pentru a pedepsi rudele celor care erau etichetați ca „aristocrați”, „bogați”, „reacționari”, „elemente rele” și „persoane cu vederi de dreapta”. A propus teoria „originii de clasă”⁸².

Astăzi, PCC „trage la răspundere liderii principali”, pe care îi mustră în public dacă eșuează - în rolurile lor de lideri – și nu iau măsuri adecvate pentru a-i împiedica pe practicantii Falun Gong să meargă la Beijing să „creeze probleme”. Pentru cazurile serioase sunt luate acțiuni disciplinare. „Dacă cineva practică Falun Gong, fiecare membru al familiei sale va fi concediat”. „Dacă un salariat practică Falun Gong, toată lumea din întreprindere rămâne fără prime”. PCC a mai promulgat și discriminare, clasificând copiii în 2 grupe: „cei care pot fi educați și transformați” sau „cele cinci clase negre” (proprietari de pământ, fermieri bogați, reacționari, elemente rele și persoane cu vederi de dreapta). Partidul a promovat supunerea față de Partid și „plasarea echității deasupra loialității familiale”. Pentru a asigura aplicarea politicilor sale au fost înființate diverse sisteme: de ex. sistemul de arhive personale și organizatorice și sistemul detașărilor temporare. Oamenii au fost încurajați să se acuze și să se dea în vileag unii pe alții, fiind recompensați pentru contribuțiile aduse Partidului.

Aspecte ale Propagandei

A. Cultura unei singure voci

În timpul Revoluției Culturale, China a fost umplută de lozinci precum: „instrucțiuni supreme”, „o frază (a lui Mao) face cât zece mii de propoziții, fiecare fiind adevărul”. Toată mass media a fost îndemnată să cânte laude și să sprijine colectiv Partidul. Când era nevoie, conducătorii Partidului de la fiecare nivel, guvern, armată, muncitori, liga tineretului și organizații ale femeilor erau scoși pentru a-și exprima sprijinul. Fiecare trebuia să treacă prin chinuri.

B. O cultură a promovării violenței

Mao Zedong spunea „Cum poate funcționa fără luptă, când ai 800 de milioane de oameni?”. În persecuția Falun Gong, Jiang Zemin spunea: „Cei care îi omoară în bătaie pe practicantii Falun Gong nu sunt pedepsiți”. PCC a fost adeptul „războiului total”; „bomba atomică este doar un tigru pe hârtie...chiar dacă moare jumătate din populație, cealaltă jumătate rămasă tot ar reconstrui patria din ruine”.

⁸¹ Agenție creată în mod special pentru a persecuta Falun Gong, cu putere absolută peste fiecare nivel al administrației Partidului și peste celelalte sisteme politice și juridice

⁸² Teoria „Originii de clasă” (sau a liniei de sânge sau a descendenței) susține că natura individului este determinată de clasa familiei în care s-a născut

C. O cultură a incitării la ură

„Să nu uiți suferințele claselor (sărace) și să-ți amintești cu fermitate dușmănia în lacrimi și sânge” este un moto care devine politică națională fundamentală. Cruzimea față de clasa inamică a fost glorificată ca o virtute. Învățătura PCC era „Ține în tine ura, mestec-o și înghite-o. Plantează-ți ura în inimă, astfel încât să înmugurească”⁸³.

D. O cultură a vicleniei și minciunii

Câteva exemple ale minciunilor PCC: „Recolta per *mu*⁸⁴ este peste zece mii *jin* în timpul Marelui Salt Înainte (1958)”. „Nici măcar o singură persoană n-a fost ucisă în Piața Tiananmen” în timpul masacrului din 4 iunie 1989. „Am controlat virusul SARS” în 2003. „În prezent situația drepturilor omului în China este cea mai bună din istorie”. Un alt exemplu este teoria celor „Trei Reprezentări”⁸⁵.

E. O cultură a spălării creierelor

Câteva lozinci elaborate de PCC pentru spălarea creierelor oamenilor: „Nu ar exista China nouă fără Partidul Comunist”, „Forța centrală care ghidează cauza noastră înainte este PCC, iar baza teoretică ce ne conduce gândirea este marxism-leninismul”⁸⁶. „Să menții maxima aliniere cu Comitetul Central al Partidului” și „Execută comanda Partidului dacă o înțelegi; chiar dacă n-o înțelegi, aplic-o oricum și înțelegerea ta se va aprofunda în timp ce execuți ordinele”.

F. O cultură a venerării

„Cerule și Pământul sunt mari, dar mai mare este bunătatea Partidului”, „Datorăm toate realizările noastre Partidului”, „Eu consider Partidul drept propria mamă”, „Apăr Comitetul Central al Partidului chiar cu prețul propriei vieți”, „Un Partid mare, glorios și corect”, „Un Partid de neînving” etc.

G. Cultura afectării

Partidul a stabilit modele și a fixat exemple, unul după altul, și a lansat campanii de „progres socialist ideologic și etic” și „educație ideologică”. În cele din urmă, oamenii continuau să facă ceea ce făceau și înainte de fiecare campanie. Toate aceste cuvântări publice, sesiuni de studiu și întâlniri de comunicare a experiențelor au devenit o „fațadă”, iar standardul moral al societății a continuat să facă salturi mari înapoi.

Aspectul relațiilor interpersonale

A. O cultură a invidiei

⁸³ Din cântecul operii moderne „Legenda Lanternei Roșii” - „piesă model” populară oficială - născută în timpul „Marii Revoluții Culturale” (1966-76)

⁸⁴ *Mu* este o unitate de suprafață folosită în China. 1 *mu* echivalează cu 0,165 acri.

⁸⁵ Teoria celor „Trei Reprezentări” susține că Partidul trebuie să reprezinte întotdeauna direcția dezvoltării forțelor de producție de frunte din China, orientarea culturii de frunte a Chinei și interesele fundamentale ale majorității copleșitoare a poporului chinez

⁸⁶ Discursul de deschidere la Prima Sesiune a Primului Congres Național al Poporului al Republicii Populare Chineze (15 septembrie 1954)

Partidul a promovat „egalitarism absolut”, așa că „oricine se va evidenția va fi ținta atacului”. Oamenii sunt invidioși pe cei care au puteri mai mari și pe cei care sunt mai bogați - așa-numitul „sindrom al ochiului-roșu”⁸⁷.

B. O cultură a oamenilor care se calcă în picioare

PCC a promovat „pe față – lupta; și în spate - delațiunea”. Șantajarea partenerilor, crearea de documente pentru a-i acuza pe nedrept, fabricarea de fapte și exagerarea greșelilor – aceste comportamente necinstite au fost folosite pentru a măsura apropierea față de Partid și dorința de avansare.

Influențele subtile asupra interiorului (psihicului) și exteriorului (comportamentului) oamenilor

A. O cultură care transformă ființele umane în mașini

Partidul dorește ca oamenii să fie mereu „șuruburi, care nu ruginesc niciodată, alcătuind mașinăria revoluției”, să fie „unelte supuse ale Partidului” sau „să atace în orice direcție la îndrumarea Partidului”, „Soldații președintelui Mao ascultă cel mai mult de Partid, merg oriunde este nevoie de ei și se așează oriunde sunt greutăți”.

B. O cultură care confundă binele cu răul

În timpul Revoluției Culturale, PCC „mai degrabă ar mânca buruienile socialiste decât recoltele capitaliste”. Armatei i s-a ordonat să tragă și să ucidă în timpul masacrului din 4 iunie „în schimbul a 20 de ani de stabilitate”. PCC face altora lucruri pe care nu le dorește pentru sine.

C. O cultură a spălării autoimpuse a creierului și a supunerii necondiționate

„Rangurile inferioare ascultă ordinele rangurilor superioare și întregul Partid ascultă de Comitetul Central al Partidului”, „Lupta fără milă pentru eliminarea oricărui gând egoist care îți trece prin minte”, „Să izbucnească o revoluție în adâncul sufletului tău”, „Menține aliniamentul maxim cu Comitetul Central al Partidului”, „Uniți-vă mințile, uniți-vă pașii, uniți-vă disciplina și uniți-vă comenzile”.

D. O cultură de consolidare a poziției de lingău

„China ar fi în haos fără Partidul Comunist”, „China este atât de vastă! Cine altcineva o poate conduce decât Partidul Comunist?”, „Dacă se prăbușește China, va fi un dezastru mondial, așa că ar trebui să ajutăm PCC să-și mențină conducerea”. Din cauza fricii și pentru a se proteja, grupurile oprimate în mod constant de PCC par a fi deseori chiar mai de stânga decât PCC.

Există mult mai multe exemple de acest fel. Fiecare cititor ar putea găsi probabil diverse elemente ale culturii de Partid din experiențele sale personale.

Cei care au trecut prin Revoluția Culturală poate că mai păstrează încă o amintire vie a „piesei model”, a operelor moderne, a cântecelor având ca versuri cuvintele lui Mao Zedong, și a „Dansului Loialității”. Mulți își amintesc încă dialogurile din „Fata cu părul alb”⁸⁸, „Strategia

⁸⁷ „Sindromul ochiului roșu”, echivalentul „privirii verzi” sau invidiei în exprimare vestică, este folosit aici pentru a descrie o persoană care, atunci când vede alte persoane cu realizări mai mari, se simte incapabilă și neconfortabilă și crede că ar trebui să fie cea care reușește mai bine

⁸⁸ „Piesă model”, populară oficială – creată în timpul „Marii Revoluții Culturale” (1966-76). În legenda populară, *Fata cu Părul Alb* este vorba despre o femeie nemuritoare care trăiește într-o peșteră, având capacități supranormale

tunelului”⁸⁹ și „Războiul Minelor”⁹⁰. Cu aceste opere literare PCC a spălat creierile oamenilor, umplându-le forțat mintea cu mesaje precum: „cât de strălucitor și mare” este Partidul; cât de „energic și vitejește” a luptat Partidul împotriva inamicului; cât de „total devotați Partidului” sunt soldații Partidului; cât de doritori sunt ei să se sacrifice pentru Partid; și cât de stupizi și vicioși sunt inamicii. Zi de zi, mașina de propagandă a PCC injectează forțat în fiecare individ credințele de care are nevoie Partidul Comunist. Astăzi, dacă cineva s-ar întoarce în timp, pentru a urmări „poemul epic” de dans și muzică „Estul este roșu”, și-ar da seama că întreaga temă și stilul spectacolului este despre „a ucide, a ucide, a ucide tot mai mult”.

În același timp, PCC și-a creat un sistem de limbaj și discursuri: limbajul abuziv folosit în critica în masă, vorbele măgulitoare folosite pentru a cânta ode închinare Partidului, și formalitățile oficiale banale similare „eseului în opt părți”⁹¹. Oamenii sunt făcuți să vorbească inconștient, urmând șabloane de gândire care promovează conceptul „luptei de clasă” și „preaslăvirea Partidului” și folosesc un limbaj autoritar în locul judecății calme și raționale. În plus PCC folosește în mod abuziv vocabularul religios și deformează sensul acestor termeni.

Exagerarea principiilor adevărate duce la greșeli. Cultura de Partid a PCC abuzează de moralitatea tradițională într-o anumită măsură. De exemplu, cultura tradițională pune valoare pe „credință”, și așa face și Partidul Comunist. Însă PCC promovează „credința și onestitatea față de Partid”. Cultura tradițională pune accent pe „pietatea filială”. PCC poate arunca oamenii în puscărie dacă n-au grijă de părinții lor, dar motivul real este că acești părinți ar deveni în caz contrar o „povară” pentru guvern. Când este vorba de satisfacerea nevoilor Partidului, copiii li se cere să tragă o linie clară, separându-i de părinți. Cultura tradițională pune accent pe „loialitate”. Cu toate acestea, „oamenii sunt de o importanță supremă; urmează apoi națiunea, iar pe ultimul loc vine conducătorul”. „Loialitatea” preferată de PCC este „devotamentul orb” - complet orb, astfel încât oamenilor li se cere să creadă necondiționat în PCC și să-l asculte mai presus de orice îndoială.

Cuvintele folosite frecvent de PCC induc mult în eroare. De exemplu, războiul civil dintre KMT și comuniști este numit „Războiul de eliberare”, ca și când oamenii ar fost „eliberați” de vreo opresiune. PCC a numit perioada post 1949 este „perioada de după întemeierea națiunii”, când în realitate, China exista cu mult înainte - PCC a instalat numai un nou regim politic. Marea Foamete care a durat trei ani⁹² a fost numită „trei ani de dezastru natural”, dar de fapt n-a fost deloc un dezastru natural, ci o calamitate provocată în totalitate de om. Totuși, auzind aceste vorbe folosite în viața de zi cu zi și fiind imperceptibil influențați de ele, oamenii acceptă în mod inconștient ideile cu care PCC încearcă să-i inoculeze.

În cultura tradițională, muzica este folosită ca o cale constrângere a dorințelor umane. În Cartea Cântecului (Yue Shu), Volumul 24 din *Cronicile Istoricului (Shi Ji)*, Sima Qian (145-85 î.C.)⁹³ spunea că natura omului este pașnică; senzațiile generate de materia externă afectează emoțiile individului și stârnesc sentimente de dragoste sau ură, bazate pe caracterul și înțelepciunea persoanei. Dacă aceste sentimente nu sunt constrânse, individul va fi sedus de tentațiile externe

și care răsplătește virtutea și pedepsește viciul, sprijinind dreptatea și constrângând maleficul. Însă în această operă „modernă” chineză a fost descrisă drept o fată forțată să fugă într-o peșteră, după ce tatăl ei a fost bătut până la moarte, pentru că a refuzat să o căsătorească cu un proprietar bătrân de pământ. Părul i-a albit din cauza subnutriției. A devenit una dintre cele mai bine-cunoscute drame „moderne” din China, incitând la ură împotriva clasei nobililor.

⁸⁹ „Strategia tunelului” (Didao Zhan) un film alb-negru din 1965, în care PCC pretinde că guerila sa din centrul Chinei a luptat împotriva invadatorilor japonezi prin diferite tunele subterane în anii ‘40

⁹⁰ „Războiul Minelor” (Dilei Zhan), un film alb-negru din 1962, în care PCC pretinde că guerila sa din provincia Hebei a luptat împotriva invadatorilor japonezi cu mine artizanale în anii ‘40

⁹¹ O compunere literară recomandată pentru examenele serviciului civil imperial, cunoscută pentru rigiditatea formei și sărăcia ideilor sale

⁹² Marea Foamete din anii 1959-1961 în China este cea mai mare foamete din istoria umană. Numărul estimat al „morților nenaturale” în timpul foametei este între 18 și 43 milioane

⁹³ Vezi 7

fără de sfârșit și va fi împins de sentimentele sale la comiterea multor lucruri rele. În acest fel - spunea Sima Qian - împărații din trecut foloseau ritualuri și muzică pentru a-i constrânge pe oameni. Cântecul ar trebui să fie „voioase, dar nu obscene; melancolice, dar să nu producă prea multă suferință”. Ar trebui să exprime sentimente și dorințe, dar să aibă totuși control asupra acestor sentimente. Confucius spunea în *Analecte* „Cele trei sute de versuri ale *Odelor* (una dintre cele șase opere clasice redactate și publicate de Confucius) pot fi rezumate într-o singură propoziție: Nu te gândi la rău”.

Însă un lucru atât de frumos precum muzica a fost folosit de PCC ca metodă de spălare a creierului. Cântecul precum „Socialismul este bun”, „Nu ar exista China Nouă fără Partidul Comunist” și multe altele de acest fel au fost cântate de la grădiniță până la universitate. Cântând aceste cantece, oamenii au acceptat inconștient sensurile versurilor. În plus, PCC a furat acordurile celor mai melodioase cântece populare și le-a transpus pe versuri care preamăreau Partidul. Aceasta a avut ca scop pe de o parte distrugerea culturii tradiționale, iar pe cealaltă parte susținerea Partidului.

În calitate de document clasic al PCC, „Discursul lui Mao Zedong la Forumul Yan`an asupra literaturii și artei”⁹⁴ considera eforturile culturale și cele militare ca fiind „cele două fronturi de luptă”. El este suficient să ai militari înarmați, ci este nevoie și de o „armată a artelor literare”. A stipulat că „artele literare ar trebui să servească politicii” și că „artele literare ale clasei proletare ... sunt ‘mecanismele și șuruburile’ mașinii revoluției”. Astfel a fost dezvoltat un sistem complet al culturii de Partid, având ca nucleu ateismul și lupta de clasă. Acest sistem este total împotriva culturii tradiționale.

Cultura de Partid a ajutat mult PCC să câștige puterea și controlul asupra societății. La fel ca armata sa, închisorile și forțele sale de poliție, cultura de Partid este și ea o mașină a violenței, care furnizează un alt tip de brutalitate - „brutalitatea culturală”. Această brutalitate culturală, prin distrugerea a 5.000 de ani de cultură tradițională, a diminuat voința oamenilor și a subminat coeziunea națiunii chineze.

Astăzi mulți chinezi sunt absolut ignoranți în ceea ce privește esența culturii tradiționale. Unii pun chiar pe picior de egalitate cei 50 de ani de cultură de Partid cu cei 5.000 de ani de cultură tradițională chineză. Acesta este un lucru dureros pentru poporul chinez. Mulți nu realizează că atunci când se opun așa-numitei culturi tradiționale, ei sunt de fapt împotriva culturii de Partid a PCC, și nu împotriva adevăratei culturi tradiționale a Chinei.

Mulți își pun speranțe în înlocuirea actualului sistem chinezesc cu sistemul democratic din Vest. În realitate democrația vestică a fost și ea întemeiată pe o bază culturală remarcabilă, aceea a creștinismului, care considera că „fiecare este egal în ochii lui Dumnezeu”, respectând astfel natura umană și opțiunile umane. Cum ar putea despotica și inumană cultură de Partid a PCC să fie folosită drept fundament pentru un sistem democratic de tip vestic?

Concluzii

China a început să devieze de la cultura tradițională de pe vremea dinastiei Song (960-1279 d.C.), trăind din acel moment experiența unei constante devastări. După mișcarea din 4 mai 1919⁹⁵, unii intelectuali dornici de succes rapid și beneficiu imediat au încercat găsirea unei căi pentru China, prin renegarea culturii tradiționale și orientarea către civilizația vestică. Conflictul și schimbările din domeniul cultural rămăseseră pe atunci un focar al disputelor academice, fără implicarea

⁹⁴ Mao Zedong (1942)

⁹⁵ Mișcarea din 4 mai a fost prima mișcare de masă din istoria Chinei moderne, începută pe 4 mai 1919

forțelor statului. Dar după nașterea sa, PCC a ridicat conflictele culturale la rangul de luptă pe viață și pe moarte pentru Partid. Astfel PCC a început lansarea unui atac direct împotriva culturii tradiționale, folosind atât mijloace distructive cât și abuzul indirect, cum ar fi conceptele de genul „acceptării formei și respingerii esenței”.

Distrugerea culturii naționale a fost și ea parte din procesul de întemeiere a culturii de Partid. PCC a subminat conștiința umană și judecata morală, îndrumând astfel oamenii să întoarcă spatele culturii tradiționale. Atunci când cultura națională este complet distrusă, esența națiunii dispare și ea, conceptul de națiune devenind gol. Acesta nu este un avertisment exagerat.

În același timp distrugerea culturii tradiționale ne-a adus o neașteptată pagubă de natură fizică. Cultura tradițională dă valoare unității dintre Cer și om și coexistenței armonioase dintre om și natură. PCC și-a declarat bucuria nesfârșită pentru o „luptă cu Cerul și Pământul”. Această cultură a PCC a condus direct la o serioasă degradare a mediului înconjurător, lucru care a devenit o plagă în China zilelor noastre. Să analizăm problema resurselor de apă. Chinezii, abandonând valorile tradiționale care spuneau că „un nobil prețuiește bogăția, dar face avere într-un mod decent”, au devastat și poluat în mod nesăbuit mediul natural. În prezent, mai mult de 75% din cei 50.000 de km de râuri din China sunt necorespunzătoare pentru habitatul piscicol. Peste o treime din pâna freatică a fost poluată încă de acum un deceniu și situația continuă să se înrăutățească. Un „spectacol” straniu s-a petrecut pe râul Huaihe: un copil mic, jucându-se în râul plin de petrol, a creat o scânteie, care a atins suprafața râului și a aprins o flacără înaltă de 5 metri. Focul s-a ridicat în aer, aprinzând mai mult de zece sălcii din vecinătate⁹⁶. Oricine poate înțelege că este imposibil ca cei care beau o asemenea apă să nu dezvolte cancer sau alte boli ciudate. Alte probleme de mediu, cum ar fi deșertificările și salinizările din nord-vestul Chinei, precum și poluarea industrială din regiunile dezvoltate, toate sunt legate de pierderea respectului societății pentru natură.

Cultura tradițională respectă viața. PCC insistă că „revolta este justificată” și „lupta împotriva ființelor umane este plină de bucurie”. În numele revoluției, Partidul a fost în stare să ucidă și să omoare prin înfometare zeci de milioane de oameni. PCC i-a îndrumat pe oameni să nu mai acorde valoare vieții, fapt care a încurajat proliferarea produselor false și otrăvitoare pe piață. În orasul Fuyang din provincia Anhui, de exemplu, mulți copii sănătoși au crescut cu picioare sau mâini scurte, cu corpuri slabe și lipsite de vlagă, iar capetele li s-au mărit în timpul perioadei de alăptare. Opt copii au murit din cauza acestei boli ciudate. După investigare s-a constatat că boala a fost cauzată de laptele praf otrăvitor produs de un fabricant cu o inimă neagră și plină de lăcomie. Unii oameni hrănesc crabii, șerpii și broaștele țestoase cu hormoni și antibiotice, bagă alcool industrial în vin, lustruiesc orezul folosind grăsimi industriale, și albesc făina cu chimicale. Timp de opt ani un fabricant din provincia Henan a produs mii de tone de ulei de gătit pe lună folosind materiale care conțineau substanțe cancerigene: ulei uzat, ulei extras din resturi de mâncare sau din deșeuri de argilă care mai conțineau încă, după utilizare, uleiuri reziduale. Producerea de alimente otrăvite nu este un fenomen local sau limitat, ci este ceva comun în China. Toate acestea apar din cauza urmării unui scop unic - cel al câștigului material – consecință a distrugerii culturii și a degenerării moralității umane.

Spre deosebire de monopolul absolut și exclusivitatea culturii de Partid, cultura tradițională are o capacitate integratoare uimitoare. În timpul prosperiei dinastiei Tang, învățăturile buddhiste, creștinismul, precum și alte religii vestice coexistau în mod armonios cu ideile taoiste și confucianiste. Cultura chineză autentică și tradițională ar fi menținut o atitudine deschisă și tolerantă față de civilizația modernă din Vest. Cei patru „tigri” ai Asiei (Singapore, Taiwan, Coreea de Sud și Hong Kong) au creat o identitate culturală „neo-confucianistă”. Economii lor

⁹⁶ Chen Guili, *Avertismentul Râului Huaihe* (1995)

pline de avânt au demonstrat că această cultură tradițională nu este un obstacol în calea dezvoltării sociale.

În același timp, cultura tradițională autentică măsoară calitatea vieții umane pe baza fericirii interioare, și nu pune accent pe confortul material extern. „Aș dori mai degrabă să nu mă vorbească nimeni de rău pe la spate, decât să mă laude cineva pe față; aș dori mai degrabă pace în minte, decât confort în corp”⁹⁷. Tao Yuanming (365-427 d.C.)⁹⁸ a trăit în sărăcie, dar și-a păstrat spiritul vesel și se bucura „adunând gândăceii de ochiul-boului de sub gardul de la răsărit și uitându-se îndelung la munții din Sud, vizibili în depărtare”.

Cultura nu oferă răspunsuri la probleme de genul dezvoltării producției industriale, nu spune ce sisteme sociale trebuie adoptate. Joacă mai degrabă un rol important în asigurarea călăuzirii și constrângerii de natură morală. Adevărata restaurare a culturii tradiționale va fi redobândirea smereniei față de Cer, Pământ și natură, respectul față de viață și față de Dumnezeu. Aceasta va permite umanității să trăiască armonios cu Cerul și Pământul și să se bucure de o bătrânețe așa cum a fost dată de Cer.

Note:

[1] Pangu a fost prima ființă vie și creatorul tuturor lucrurilor în mitologia chineză.

[2] Nuwa a fost zeița mamă care a creat umanitatea în mitologia chineză.

[3] Shennong (literar, „Fermierul Ceresc”) este o figură legendară în mitologia chineză, care a trăit cu aprox. 5 000 de ani în urmă. I-a învățat pe antici să practice agricultura. Se crede de asemenea că și-a riscat viața pentru a identifica sute de plante medicinale (și otrăvitoare) și plante de acest gen, care au fost cruciale pentru dezvoltarea medicinei tradiționale chineze.

[4] Cangjie sau Cang Jie este o figură legendară și fabuloasă din China antică; se spune că ar fi fost istoricul oficial al Împăratului Galben și inventatorul caracterelor chinezești. Metoda Cangjie de scriere pe computer îi poartă numele.

[5] Din *Tao-te-Ching* sau *Dao De Jing*, unul dintre cele mai importante texte taoiste, scris de Lao Zi sau Lao Tze.

[6] Prologul din *Marea Învățătură* a lui Confucius.

[7] Din *Înregistrările Istoricului (Shi Ji)*, tradusă și ca *Înregistrarea Marelui Scrib*) de Sima Qian (145-85 î.C.), primul mare istoric chinez. El a documentat istoria Chinei și a țărilor vecine din antichitate până în timpul său. Modelul lucrării istoriografice a lui Sima Qian a fost unic și a servit ca model pentru istoriile oficiale standard ale dinastiilor imperiale pentru următorii 2000 de ani.

[8] Din *Analectele* lui Confucius.

[9] Ibid.

[10] Ibid.

⁹⁷ Din *Prolog pentru a-l vedea pe Li Yuan reîntorcându-se la Pangu* de Han Yu (768-824 d.C.), unul din cei „Opt mari maeștri ai prozei din dinastiile Tang și Song”

⁹⁸ Tao Yuanming (365-427 d.C.), cunoscut de asemenea ca Tao Qian, un mare poet chinez.

[11] În *Marea Învățătură*, Confucius scria „Fiind cultivați, familiile lor vor fi puse în ordine. Familiile lor fiind puse în ordine, statele lor vor fi guvernate în mod drept. Statele lor fiind guvernate drept, întregul regat va fi liniștit și fericit”.

[12] Dong Zhongshu (aprox.179-104 î.C) gânditor confucianist din timpul dinastiei Han spunea în tratatul *Trei Căi de a armoniza oamenii cu Cerul (Tian Ren San Ce)*, „dacă Cerul rămâne, Calea nu se schimbă”.

[13] *Călătorie spre Vest*, cunoscută vesticilor ca *Regele Maimuță*, scrisă de Wu Cheng'en (1506?-1582?), este unul dintre romanele clasice chinezești. La baza sa stă o poveste reală a unui vestit călugăr chinez din timpul dinastiei Tang, Xuan Zang (602-664), care a călătorit pe jos spre India, locul unde s-a născut buddhismul, pentru a aduce scripturile. În roman, Buddha a stabilit că Regele Maimuță, Râtanu și Nisip devin discipolii lui Xuan Zang și îl escortează spre Vest pentru a obține scripturile. Au trecut prin 81 de pericole și greutăți înainte de a ajunge în Vest și au obținut Dreapta Realizare.

[14] *Un vis al casei roșii*, (*Hung Lou Meng* tradusă de asemenea ca *Visul Camerei Roșii*) scrisă de Cao Xueqin (sau Tsao Hsueh-Chin) (1715?-1763) în timpul dinastiei Qing. Este o poveste de dragoste tragică desfășurată pe fundalul declinului unei familii aristocrate. Având în centru această temă, romanul dezvăluie o vastă și emoționantă panoramă a istoriei sociale. Are o colecție memorabilă și strălucitoare de personaje, în centru fiind Jia Baoyu și Lin Daiyu. Structura sa de mare întindere și meticulozitate și valoarea sa literară exprimată cu un limbaj de mare finețe îl recomandă universal ca pe chinezenta artei romanului clasic chinez.

[15] *Proscrișii din Mlaștină* (tradus și ca *Eroii de la Marginea Apei*), unul dintre marile romane clasice ale Chinei, scris în secolul al 14-lea de Shi Nai'an. O sută opt bărbați și femei adunați împreună pentru a fi proscriși ai mlaștinii. Intrigă, aventură, crimă, război și povești romantice sunt povestite într-o manieră plină de suspans a povestitorului tradițional.

[16] *Trei Regate*, unul dintre cele mai vestite romane clasice Chineze scris de Luo Guanzhong (1330?-1400?), bazat pe istoria perioadei Celor Trei Regate (220 d.C.-280 d.C.). Descrie luptele complicate și încordate pentru tron, la care participă trei forțe politice puternice: Liu Bei, Cao Cao și Sun Quan, și descrie diferitele talente și strategii îndrăznețe ale vremii.

[17] *Romanul cavaleresc al lui Zhou din Est*, un roman scris inițial de Yu Shaoyu în timpul dinastiei Ming, revizuit și rescris de Feng Menglong la sfârșitul dinastiei Ming, revizuit ulterior de Cai Yuanfang în timpul dinastiei Qing. Acțiunea se desfășoară pe parcursul a peste 500 de ani din timpul perioadei de Primăvară și Toamnă (770-476 î.C.), până în perioada statelor beligerante (475-221 î.C.).

[18] *Povestea completă a lui Yue Fei*, a fost scrisă de Qian Cai în timpul dinastiei Qing. Descrie viața lui Yue Fei (1103-1142) din dinastia Song de Sud, unul dintre cei mai vestiți generali și eroi patrioți din istoria Chinei. Generalul Yue Fei s-a distins în bătăliile împotriva invadatorilor nordici de naționalitate Jin. A fost acuzat pe nedrept pentru crime pe care nu le-a comis, trimis la închisoare și executat, deoarece primul ministru Qin Hui a încercat să elimine detașamentul de război. Yue Fei a fost mai târziu reabilitat și acuzațiile neîntemeiate au fost retrase, iar în memoria lui a fost ridicat un templu. Pentru monumentul său funerar au fost create patru statui de fontă. Cu pieptul gol și mâinile legate la spate și stând în genunchi înaintea lui, ele îi reprezintă pe cei responsabili de uciderea lui Yue Fei. În cultura chineză Yue Fei a devenit model de loialitate față de țară.

[19] Citat din *Rezumat al Scripturilor Taoiste Complete (Dao Cang Ji Yao)*, redactate în timpul dinastiei Qing.

[20] Vezi [8]

[21] Din discursul lui Mao Zedong la Sesiunea a Opta a celei de-a Zecea Plenare a PCC.

[22] Fraza originală a lui Mao Zedong în chineză a fost un joc de cuvinte: Eu sunt ca un călugăr ținând o umbrelă – nu există nici Tao (sau Fa, joc de cuvinte pentru „păr”), nici Rai (joc de cuvinte pentru „Cer”).

[23] Jie este numele ultimului domnitor al dinastiei Xia (aprox. 21-16 î.C.) și Zhou este numele ultimului domnitor al dinastiei Shang (aprox. 16-11 î.C.). Ambii sunt cunoscuți ca tirani.

[24] Wen Tianxiang (1236-1283 d.C.), comandant militar care a luptat împotriva trupelor mongole pentru a proteja integritatea dinastiei Song de Sud. A fost ucis la 9 ianuarie 1283 pentru că a refuzat să se predea mongolilor după ce a fost luat prizonier.

[25] Din *Mencius* .

[26] Dintr-o vestită zicală a lui Mencius, „Viața este dorința mea: justiția este de asemenea dorința mea. Când nu le pot avea pe amândouă în același timp, voi menține justiția cu prețul vieții”.

[27] Din imnul *Internaționala Comunistă*. În traducere literară chineză înseamnă: „N-a existat niciodată vreun Mântuitor, iar noi nici nu ne-am bizuit pe Dumnezeu; pentru a crea fericirea umană, noi ne bazăm în întregime pe noi înșine”.

[28] Împăratul Taiwu al dinastiei Wei de Nord, alias Tuo Tao (aprox. 424-452 d.C.).

[29] Împăratul Wuzong al dinastiei Tang, alias Li Yan (aprox. 840-846 d.C.)

[30] Împăratul Wu al Dinastiei Zhou de Nord, alias Yu Yong (aprox. 561-579 d.C.).

[31] Împăratul Shizong al Dinastiei Zhou Târzii, alias Chairong (aprox. 954-959 d.C.).

[32] Lozincă folosită la jumătatea anilor ‘60 în timpul Revoluției Culturale.

[33] Templul Calului Alb, prima mănăstire buddhistă din China, a fost construită în anul 68 d.C., al unsprezecelea an al lui Yong Ping din dinastia Han de Est (25-220 d.C.).

[34] În limba Dai, Scripturile Beiye se pronunță Tanlan. Beiye este o plantă subtropicală aparținând familiei palmierilor. Este un soi de pom înalt cu frunze dese, care se folosesc împotriva moliiilor și care se usucă foarte greu. În antichitate, când încă nu fusese inventată hârtia, strămoșii Dai imprimau scrisori sau articole pe frunze. Scrisorile gravate pe frunze sunt numite corespondență Beiye, iar scripturile de pe ele, Tanlan (scripturi Beiye).

[35] Parcul Xiangshan numit și Parcul Colinelor Înmiresmate, este situat la 28 de km nord-vest de partea comercială a orașului Beijing. Construit inițial în 1186 în timpul dinastiei Jin, a devenit stațiunea de vară pentru familiile imperiale din timpul dinastiilor Yuan, Ming și Qing.

[36] Din *Cât de multe relicve culturale au fost încredințate flăcărilor* de Ding Shu.

- [37] Gărzile Roșii se referă la civilii care au pus în aplicare Marea Revoluție Culturală, în linia întâi. Cei mai mulți erau adolescenți de vârstă medie.
- [38] Palatul de Vară situat la 15 km de Beijing este cea mai întinsă și bine păstrată grădină regală din China, având o istorie de peste 800 ani.
- [39] Templul Louguan este un faimos loc sfânt taoist din China. Este venerat ca fiind „primul pământ binecuvântat sub Cer”. Templul este situat pe panta nordică a Muntilor Zhongnan, la 15 km sud-est de districtul Zhouzhi și la 70 km de orasul Xi`an.
- [40] *li* este o unitate chinezească de lungime (1 *li* echivalează cu 0,5 km).
- [41] Împăratul Gaozu al dinastiei Tang, alias Li Yuan, (aprox. 618-626 d.C.), primul împărat al dinastiei Tang.
- [42] Comunele populare (Renmin Gongshe) au fost pe vremuri cele mai înalte dintre cele trei niveluri administrative din regiunile rurale, în perioada cuprinsă între 1958 și 1982 în Republica Populară Chineză. Comunele aveau funcții guvernamentale, politice și economice. Erau cele mai mari unități colective și erau la rândul lor împărțite în brigăzi de producție și echipe de producție. După 1982 au fost înlocuite de comitete orașenești.
- [43] Vezi [36].
- [44] Se afirmă că scriptura Mahayana Mahaparinirvana ar fi scriptura finală Mahayana a lui Buddha, oferită în ultima zi a vieții sale pământești. Se pretinde că constituie chintesența tuturor sutrelor Mahayana.
- [45] Din Taisho Tripitaka Vol. T01, Nr.7, *Sutra Mahayana Mahaparinirvana*. Traducere provizorie sub rezerva îmbunătățirilor.
- [46] Din *Teoria și practica reprimării religiilor de către Partidul Comunist Chinez* de Bai Zhi. Website: <http://www.dajiyuan.com/gb/3/4/15/n300731.htm> (în chineză).
- [47] Mukti înseamnă Prima Dharmă sau prima expunere sau transmitere a Legii. Termenul *mukti* poate fi tradus de asemenea ca „dezlegare, izbăvire, eliberare, decuplare, emancipare; eliberarea din legături și obținerea libertății, eliberare din transmigrare, din karma, din iluzie, din suferință”; denota Nirvana și de asemenea libertatea obținută în Dhyāna (meditație). Este pentru ieșirea din Samsara (reîncarnare).
- [48] Nirvana, în buddhism sau hinduism este o stare de pace fericită și armonie dincolo de suferințele și pasiunile existenței individuale; o stare de uniune cu spiritul etern.
- [49] O campanie de reprimare a contrarevoluționarilor în care foștii membri ai societăților secrete, ai asociațiilor religioase și KMT au fost tratați cu violență (la începutul lui 1951).
- [50] „Războiul de rezistență contra agresiunii SUA și de sprijin pentru Coreea”, așa cum a fost denumit de PCC, a izbucnit în 1950. În Vest este cunoscut în mod obișnuit ca „războiul Coreean”.
- [51] Wu Yaozong (1893-1975 d.C.) și alții au publicat așa numitele „Căi prin care creștinătatea chineză să depună eforturi în construirea Chinei Noi”, numite de asemenea „Manifestul inovator al propriei treimi” în 1950 și au format ulterior „Biserica Patriotică”, sau a „Celor Trei”.

- [52] Marea Sală a Poporului, construită în 1959, este situată în partea de vest a Pieței Tiananmen. Este locul în care se ține Congresul Național al Poporului din China.
- [53] Vezi [46]
- [54] Roba Kesa, roba călugărului, sau sutana.
- [55] Zhang Bojun (1895-1969 d.C.) a fost unul dintre întemeietorii „Ligii Democratice Chineze”, un Partid democratic din China. În 1957 a fost clasificat de Mao Zedong ca reacționarul numărul 1, fiind unul dintre pușinii oameni „cu vederi de dreapta”, care n-au fost reabilitați după Revoluția Culturală.
- [56] Împăratul Huizong al dinastiei Song, alias Zhao Ji (r. 1100-1126 d.C.).
- [57] Su Dongpo (1036-1101 d.C.), renumit poet și scriitor chinez al dinastiei Song. Unul dintre cei „Opt Mari Maeștri ai prozei din dinastiile Tang și Song”.
- [58] Wen Zhengming (1470-1559 d.C.) pictor chinez al dinastiei Ming.
- [59] Tang Bohu (1470-1523) celebru învățat, pictor și poet chinez din dinastia Ming.
- [60] *Jin*-ul este o unitate de greutate folosită în China. Un *Jin* are 0,5 kg sau aprox. 1,1 lb.
- [61] Vezi [36]
- [62] Dintr-un poem al lui Meng Haoran (689-740 d.C.), poet bine-cunoscut al dinastiei Tang.
- [63] Wang Xi Zhi (321-379 d.C.), cel mai renumit caligraf din istorie, din timpul dinastiei Tang.
- [64] Prologul Original Lan Ting, scris probabil de Wang Xi Zhi în prima parte a carierei sale de caligraf (la vârsta de 51 ani, 353 d.C.), este universal recunoscut ca cea mai importantă piesă din istoria caligrafiei chineze.
- [65] Wu Cheng`en (1506?-1582? d.C.) romancier și poet chinez al dinastiei Ming, autor al romanului *Călătorie spre Vest*, unul din cele mai binecunoscute patru romane chinezești.
- [66] Wu Jingzi (1701-1754 d.C.), un scriitor rafinat al dinastiei Qing, autor al *Învățăților (Rulin Waishi)*, cunoscut de asemenea ca *Istoria neoficială a învățăților*.
- [67] Proza scrisă de Ouyang Xiu (1007-1072 d.C.), alt scriitor din cei „Opt mari maeștri ai prozei din dinastiile Tang și Song”. Ouyang Xiu se autodenumea „bătrânul bețiv”.
- [68] Nume alternativ pentru Gărzile Roșii.
- [69] *Enciclopedia Yongle* sau *Yongle Dadian* a fost autorizată de Împăratul Yongle al dinastiei Ming în 1403. Este considerată cea mai timpurie și mai mare enciclopedie din lume. Două mii de învățați au lucrat la acest proiect, incorporând 8.000 de texte din vremurile antice până la dinastia Ming timpurie. Enciclopedia, terminată în 1408 cuprindea peste 22.000 de volume manuscrise, ocupând 40 metri cubi.
- [70] Lin Biao (1907-1971), unul dintre liderii seniori ai PCC, a slujit sub Mao Zedong ca membru al Biroului Politic Chinez și vicepreședinte (1958) și Ministru al Apărării (1959). Lin a fost

desemnat în 1966 ca succesor al lui Mao Zedong, dar în 1970 a căzut în dizgrație. Se spune că a încercat să fugă din China. Avionul său s-a prăbușit în Mongolia, omorându-l.

[71] „Liang Xiao” este un grup de scriitori, printre care se număra și Zhou Yiliang, a cărui implicare în grupul de scriitori a determinat un prieten să scrie o scrisoare anonimă care se referea la “extrema nerușinare”.

[72] Împăratul Qin Shi Huang (259-210 î.C.), alias Ying Zheng, a fost primul împărat din istoria Chinei unificate. A standardizat codurile legale, limba scrisă, moneda, greutatea și măsurile și a ordonat construirea Marelui Zid. Toate aceste măsuri au avut o mare și profundă influență asupra istoriei și culturii chineze. A ordonat să fie arse cărți din diferite școli, incluzându-le pe unele din confuciansim și taoism, iar la un moment dat a ordonat să fie îngropați de vii 460 de învățați confucianiști. Aceste evenimente au fost mai târziu numite în istorie „arderea cărților și îngroparea învățaților confucianiști”. Și-a construit un uriaș mausoleu, iar armata din terracota a mormântului împăratului Qin a devenit cunoscută ca cea de-a Opta Minune a Lumii.

[73] Din *Scrierile lui Mao Zedong 1949-1976* (Vol.2).

[74] Din *Rectificarea stilului de lucru al Partidului* a lui Mao Zedong (1942)

[75] Din *Discursul lui Mao Zedong la Forumul Yan`an despre literatură și artă* (1942).

[76] Wu Xun (1838-1896 d.C.), al cărui nume original era Wu Qi, s-a născut în Tangyi din Shandong. Pierzându-și tatăl la o vârstă fragedă, familia sa a sărăcit. A trebuit să cerșească mâncare pentru a-și hrăni mama și a devenit cunoscut ca „cerșetorul din pietate filială”. După moartea mamei sale, cerșitul a devenit unicul său mijloc de trai. Cu banii strânși din cerșit a deschis școli gratuite.

[77] Hu Feng (1902-1985), învățat și critic literar, s-a opus politicii literaturii doctrinare a PCC. În 1955 a fost expulzat din Partid și condamnat la 14 ani închisoare.

[78] Din *Operele alese ale lui Mao Zedong* (Vol.5), „Lucrurile încep să se schimbe”(1957).

[79] Qian Bocheng *Cultura orientală*, a patra ediție (2000).

[80] Mișcarea studențească din 4 iunie a fost inițiată de studenții universitari care pledau în favoarea reformelor democratice în China, între 15 aprilie și 4 iunie 1989. Mișcarea a fost reprimată de Armata de Eliberare a Poporului, fiind denumită de comunitatea internațională „Masacrul din 4 iunie”.

[81] Agenție creată în mod special pentru a persecuta Falun Gong, cu putere absolută peste fiecare nivel al administrației Partidului și peste celelalte sisteme politice și juridice.

[82] Teoria „OrIGINII DE CLASĂ” (sau a liniei de sânge sau a descendenței) susține că natura individului este determinată de clasa familiei în care s-a născut.

[83] Din cântecul operei moderne „Legenda Lanternei Roșii” - „piesă model” populară oficială - născută în timpul „Marii Revoluții Culturale” (1966-76).

[84] *Mu* este o unitate de suprafață folosită în China. 1 *mu* echivalează cu 0,165 acri.

[85] Teoria celor „Trei Reprezentări” susține că Partidul trebuie să reprezinte întotdeauna direcția dezvoltării forțelor de producție de frunte din China, orientarea culturii de frunte a Chinei și interesele fundamentale ale majorității coplesitoare a poporului chinez.

[86] Discursul de deschidere la Prima Sesiune a Primului Congres National al Poporului al Republicii Populare Chineze (15 septembrie 1954).

[87] „Sindromul ochiului roșu”, echivalentul „privirii verzi” sau invidiei în exprimare vestică, este folosit aici pentru a descrie o persoană care, atunci când vede alte persoane cu realizări mai mari, se simte incapabilă și neconfortabilă și crede că ar trebui să fie cea care reușește mai bine.

[88] „Piesă model”, populară oficială – creată în timpul „Marii Revoluții Culturale” (1966-76). În legenda populară, *Fata cu Părul Alb* este vorba despre o femeie nemuritoare care trăiește într-o peșteră, având capacități supranormale și care răsplătește virtutea și pedepsește viciul, sprijinind dreptatea și constrângând maleficul. Însă în această operă „modernă” chineză a fost descrisă drept o fată forțată să fugă într-o peșteră, după ce tatăl ei a fost bătut până la moarte, pentru că a refuzat să o căsătorească cu un proprietar bătrân de pământ. Părul i-a albit din cauza subnutriției. A devenit una dintre cele mai bine-cunoscute drame „moderne” din China, incitând la ură împotriva clasei nobililor.

[89] „Strategia tunelului” (Didao Zhan) un film alb-negru din 1965, în care PCC pretinde că guerila sa din centrul Chinei a luptat împotriva invadatorilor japonezi prin diferite tunele subterane în anii ‘40.

[90] „Războiul Minelor” (Dilei Zhan), un film alb-negru din 1962, în care PCC pretinde că guerila sa din provincia Hebei a luptat împotriva invadatorilor japonezi cu mine artisanale în anii ‘40.

[91] O compunere literară recomandată pentru examenele serviciului civil imperial, cunoscută pentru rigiditatea formei și sărăcia ideilor sale.

[92] Marea Foamete din anii 1959-1961 în China este cea mai mare foamete din istoria umană. Numărul estimat al „morților nenaturale” în timpul foametei este între 18 și 43 milioane.

[93] Vezi [7]

[94] Mao Zedong (1942)

[95] Mișcarea din 4 mai a fost prima mișcare de masă din istoria Chinei moderne, începută pe 4 mai 1919.

[96] Chen Guili, *Avertismentul Râului Huaihe* (1995)

[97] Din *Prolog pentru a-l vedea pe Li Yuan reîntorcându-se la Pangu* de Han Yu (768-824 d.C.), unul din cei „Opt mari maeștri ai prozei din dinastiile Tang și Song”

[98] Yuanming (365-427 d.C.), cunoscut de asemenea ca Tao Qian, un mare poet chinez